

ЖЕНЕВИЕВ СЕЙНТ ДЖОН

ОТКРАДНАТА МЕЧТА

Превод от английски: Ваня Пенева, 1992

chitanka.info

Основни фигури в романа:

Мира Линдън — някой иска да ограби единствената мечта на младата жена.

Сайлъс Грегъри — чаровен млад мъж. Дали наистина се стреми да опази Мира или ще злоупотреби с доверието ѝ?

Франк Грегъри — предлага помощта си на Мира, но на него не може да се разчита.

Луиза Грегъри — вярва в силата на звездите, но не може да предвиди собствената си съдба.

Ейб Тагърт — той единствен знае тайната на Дрезден Фарм, но е заставен да замълчи завинаги.

Ели Глийсън — тя е добрият дух на къщата, но каква е действителната ѝ роля?

1

Мира Линдън беше вперила очи в служебното писмо пред себе си. Въпреки реалността на редакционното бюро, въпреки наличието на още четирима заети чиновници в стаята и вечната им суетня, в момента тя не можеше да различи действителността от фантазията. Затова свали роговите си очила ибавно измърмори на себе си поговорката, която обикновено си казваше, когато усещаше, че губи чувството за реалност.

Аз съм Мира Диндън, на 26 години, водещ редактор в „Кърънти Спийкиг“, местния вестник на „Ийстърн Илектрик Къмпани“. Печеля 600 долара на месец и нямам дългове. Получавам средно по две предложения за женитба на година и имам куп добри приятели. Нищо лошо не може да ми се случи.

За пръв път чу името Дрезден Фарм, когато стана на 12 години. Тогава узна, че е собственик на 35 декара земя някъде далече, приписана ѝ, когато е била едномесечно бебе. В паметта ѝ беше жив денят, когато леля Флора, която се грижеше за нея след фаталната автомобилна катастрофа, отнела живота на двамата ѝ родители, и беше разказала за това наследство.

Нямаше никакви обяснения, но фактът си оставаше факт: Сайлъс А. Грегъри, някога притежавал четвъртината от Милфърд Каунти, е завещал голям брой селски къщи на различни хора.

Досега никой не се беше замислял особено много за тези къщи, тъй като те се намираха в границите на владението „Грегъри Истейт“, разположено в най-далечния северен край на щата Ню Йорк. Теренът беше скалист и земята почти необработваема. Повечето къщи бяха необитаеми. Те винаги са били празни и запуснати.

Но не и Дрезден Фарм. Откакто узна, че къщата е нейна собственост, Мира мислено живееше в нея. Тя бродеше из приказните гори, които я заобикаляха, вървеше през зелени ливади и едва след залез-слънце се прибираще в уютния си дом с чисти завеси на прозорците и грееща камина. Представяше си едно пони на име

Джордж, крава Мери и коза Сам. Въображението ѝ рисуваше множество пилета и патици, една котка и едно куче, фермата беше нейният собствен малък рай и тя я обичаше с цялото си сърце.

Беше шестнадесетгодишна, когато с леля Флора за пръв път отидоха да видят фермата. Оттогава мечтите ѝ се измениха. Гората вече не беше толкова приказна, ливадите не така зелени, а къщата се оказа просто една порутена колиба с три стаи. Вода трябваше да помпят от кладенеца в кухнята, а външната врата почти не се заключваше. Затова Мира започна да мечтае за нещата, които щеше да приеме, за да превърне старата колиба в удобен и обитаем дом.

Когато стана на 21 години, прекара труден период. Леля Флора почина и Мира трябваше да завърши колежа без никаква помощ с малкото останали средства. Сериозните материални затруднения помрачиха до голяма степен романтичните ѝ чувства. Но тя се научи да гледа само напред. В главата ѝ постепенно се оформяше план. Искаше да започне кариера на журналистка в Рочестер и да се изкачва нагоре стъпка по стъпка. Може би един ден ще пише новели, които ще й донесат толкова много пари, че ще обнови изцяло Дрезден Фарм и ще се оттегли да живее там.

За да провери себе си, след завършването на „Хилбърт Колидж“, тя се опита да прекара едно лято във фермата. Но след по-малко от седмица в малката къщурка разбра, че спестените с огромни усилия 260 долара в никакъв случай не бяха достатъчни, за да преживее с тях оставащите три месеца. През есента постъпи на работа в Ню Йорк. Тя трябваше да се примири с това, че е сираче, бедна и доста понекрасива от останалите момичета. Тя беше спокойна и плаха, но винаги знаеше към какво се стреми. През следващите четири години я интересуваше главно работата ѝ, развитието ѝ като журналистка. Едва напоследък оживяха старите ѝ планове за възстановяването на Дрезден Фарм. При това усети чувство за вина, че през последните години изобщо не се беше погрижила за фермата. Към това се прибави и безпомощност, тъй като не разбираше последните събития.

Мира отново сложи очилата си и втренчи поглед в документа. Беше съдебно писмо, в което от нея се изискваше да се откаже от обитаване на Дрезден Фарм и да се яви в землищния регистър на Милфърд Каунти.

— Платихте ли всички данъци, мис Линдън? — попита Том Брокоу и се отпусна назад в стола си.

— Разбира се. По отношение на мен имотът беше освободен от данъци. Част от наследството е определено за плащане на данъците от страна на Грегъри Истейт, докато аз или наследниците ми не заживеем постоянно в Дрезден Фарм. Всяка година получавам съобщение за платени данъци. Никога не съм живяла в тази къща, нито пък някой друг. Сигурно има някаква грешка...

— Трудно бих си представил, че това писмо е плод на заблуда — отговори Брокоу. — Затова ви съветвам да заминете за Милфърд Каунти или да изпратите там добър адвокат.

— Но вие много добре знаете, че не мога да замина, Том — обясни Мира. — Имам толкова работа тук.

Тя едва сега проумя колко важна беше станала за нея журналистическата ѝ работа през всичките тези години. Почти беше забравила малката си ферма, макар че по-рано беше прекарвала стотици часове в мечти за разходки по горите и ливадите ѝ.

— Намирам, че вашата собственост също е важно нещо. Не е ли така, мис Линдън? — отговори съчувствено Том Брокоу.

Мира кимна.

— Прав сте. Том. Какво да правя?

— Джо, аз и останалите ще се погрижим за следващия брой. Вие разбира се вярвате, че без вас нищо няма да стане, но аз ви обещавам да направим всичко възможно. Вземайте багажа си и тръгвайте! Освен това почивката ще ви се отрази добре. А аз от своя страна ще се поинтересувам защо след 25 години някой се опитва да отнеме вашата собственост — тази изоставена и от Бога къща в това забравено кътче, което дори и най-опитният индианец не може да открие веднага. Да, Мира, мисля, че трябва да заминете.

— Наистина ли смятате така? Да, Том, имате право. Ако загубя това място, все едно, че съм изгубила скъп приятел. Вярно, че не е особено ценно, но е всичко, което притежавам. Подарил ми го е напълно непознат човек. И сигурно той очаква да се боря за него.

* * *

Ама че съм глупачка! — изруга Мира, когато се озова във форда на път за Милфърд Каунти. Години наред не беше плакала, но сега се разплака заради своята глупост и привързаност. Седем дни оставаха до съдебното дело. Защо ѝ трябваше още отсега да изостави цялата си работа и да хукне надалеч? На всичко отгоре и Том я беше подкрепил. С най-голяма бързина тя беше напъхала в куфарите си няколко по-топли дрехи и здрави обувки, тъй като добре си спомняше занемарените пътища. Даже не се беше консултирала с адвокат, за да узнае дали въобще има никакви права върху Дрезден Фарм. А сега вече пътуваше сред безредно нахвърляните хълмове на Милфърд Каунти и плачеше.

До фермата оставаха не повече от четири мили. Постепенно започна да си спомня някои неща от последното си посещение. Боядисаните в бяло селски къщи с обори и огради я поздравяваха като добри приятели от детските й сънища.

Плачът ѝ премина и обичайната ѝ решителност се възвърна. Този път носеше със себе си над хиляда долара, а това беше много повече от 260-те преди години. С тези пари можеха да се направят доста неща. И никой — никой! — не можеше да ѝ отнеме това място.

Още един оствър завой, и ето че пред нея се появи високият каменен комин, покривът и най-после посивелите от старост стени на малката ѝ къщичка. Нямаше и представа, че дърветата са израснали толкова високо. Оградата беше доста порутена. Ядоса се, когато забеляза, че някой е оставил портата отворена.

Мира влезе с колата в двора и спря пред входната врата. За известно време остана да седи в колата си, опитвайки се да изясни чувствата си в момента. Щастлива ли беше? Какво я очакваше тук? Страхуваше ли се от нещо? Тя погледна отново входната врата. Нещо не беше наред, но мина известно време, преди да разбере точно какво.

Всъщност верандата би трябвало да бъде покрита с листа. А и стълбите бяха учудващо здрави. Храстите бяха подрязани, за да не стърчат клоните им във всички посоки.

Мира слезе от колата и се качи по стълбите на верандата. После пъхна ключа в ключалката и здраво натисна дръжката на вратата, тъй като добре си спомняше в колко лошо състояние беше. Но макар, че ключалката беше три пъти по-стара от нея самата, този път тя се отвори безупречно. Вратата леко се завъртя на смазаните си панти.

— Някой живее тук — промълви Мира.

В този момент усети приятна миризма на ядене. Огледа се, но никъде не видя дори прашинка. На масата беше поставена настолна лампа и до нея куп книги. Старинен люлеещ се стол до масата все още леко се поклаща.

Мира хвърли един поглед в столовата. На земята беше пригответо примитивно легло. До него стояха два заключени куфара.

— Ало, има ли някой? — извика високо тя.

Никой не ѝ отговори. Тя внимателно отвори вратата към спалнята. Там обаче нямаше нищо, освен шума и прах. Стъклото на прозореца беше счупено и по стените личаха следи от дъждовни капки.

Мира затвори вратата и отиде в кухнята, където намери няколко консерви и пакети с основни хранителни продукти.

Гневът ѝ все повече се усилваше. През последните четири години някой си беше присвоил малкото евтини мебели, които беше оставила. А сега в къщата ѝ се беше настанил някакъв скитник. Беше превзел собствения ѝ дом! Сигурно вече доста време живее тук и има намерение дори да остане за по-дълго. Беше обновил старата кухня, постлал си беше легло в столовата и дори беше добавил люлеещ се стол и лампа. Освен това беше поправил бравата и смазал пантите на вратата.

— Ама че нерви има тоя човек! — изруга Мира и се върна обратно в дневната. Взе една от книгите на масата и прочете заглавието ѝ. Беше нещо техническо.

— И другите са същите. Няма да ви харесат, освен ако не си падате по монтажни схеми — прозвуча глас зад гърба ѝ. — Доколкото разбирам, вие сте херцогинята на Кент? Чувствувайте се като у дома си, сега ще пригответя чай.

Мира стреснато се обърна и вдигна книгата, за да се предпази. Но мъжът, който застана на вратата, беше твърде грамаден, за да се уплаши от една книга, твърде широкоплещест, за да я пропусне да мине покрай него и се усмихваше твърде приятелски, така че Мира нямаше защо да се плаши от него. Беше облечен в карирана риза, джинси и обувки за тенис. Къдрявата кестенява коса беше неукротима. Сините му очи блестяха любопитно, а усмивката разкриваше два реда равни бели зъби.

— Кой... кой сте вие? — попита Мира.

— Пал Джой. А вие сте мис Линдън. Добре дошли в къщи!

— Искам да знам какво правите в къщата ми.

Той протегна лявата си ръка, в която държеше току-що одран заек.

— Тъкмо смятах да опека това животинче. Тъй като къщата е ваша, каня ви да хапнете с мен. Но е крайно време да го измия, преди да окървави персийските ми килими.

И той ухилено изчезна в кухнята. Мира го последва слисано, като при това забеляза пистолета в десния му заден джоб. Металът блестеше в синьо-черно, а дръжката изглеждаше доста употребявана.

— Впрочем — отбеляза той, — не би трябало да ви лъжа. Името ми е Сайлъс Грегъри. Можете да ме наричате Си.

— Сайлъс Грегъри! Но той е умрял преди 26 години!

— Това е дядо ми. О, този заек е доста едър. Как го предпочитате — печен или пържен? И за двата вида се нуждаем от еднакво количество дърва за печката. Е, избирайте!

— Пържено! — простена Мира и се отпусна в люлеещия се стол.

— А вие междувременно не бихте ли обелили доматите?

Как ѝ се искаше да изкреши на висок глас, колко го презира и да му викне да се маха по дяволите! Но беше твърде уморена и шокирана. Никога досега не беше виждала мъж с револвер в джоба на панталоните му. Освен това къдиците му и цялото му проклето поведение ѝ бяха симпатични. Затова стана, съблече якето си, запретна ръкави и отиде в кухнята да бели домати.

2

Хиляди въпроси напираха в ума на Мира, но тя не беше в състояние да зададе нито един от тях. Досега беше вярвала, че е успяла да преодолее плахостта си през тия четири години, но сега разбра, че не е.

Върна се най-после в Дрезден Фарм и защо? — за да я намери заета от никакъв грамаден и усмихнат мъж, домъкнал тук малкото си вещи. А тя сякаш не намираше у себе си даже капчица смелост да му поискат сметка. Този Сайлъс Грегъри изглежда не беше в настроение да говори за сериозни неща. По-скоро се наслаждаваше на неудобството й.

Докато приготвяха заедно яденето, той ѝ разказваше разни неща и беше толкова остроумен, че на няколко пъти Мира се засмя против волята си. После яденето стана готово и Мира се учуди на себе си — толкова хубаво миришеше всичко, че тя се почувствува страшно гладна.

За нея беше отреден люлеещият се стол, а Сайлъс седна на един обърнат куфар. И на двамата въобще не им беше удобно.

— Ако знаех, че ще дойдете, щях поне да срежа краката на масата — обади се той.

— Ако знаех, че живеете тук, щях да изпратя някой полицай. Но поне умеете да гответе. За готвач ли сте учили?

— О не, по професия съм инженер — отговори сериозно той. — Ето че вече стигнахме до сериозните неща. Скоро ще се стъмни и трябва да решим какво да правим с вас. Имахте ли намерение да преспите тук?

— Всъщност не. Мисля да се върна в Грантвил и да се настаня в хотела. Въпреки това смяtam, че ми дължите обяснение мистър Грегъри. Защо сте се настанили точно в моята къща, въпреки че домът ви е само на миля оттук? Освен това съм сигурна, че Грегъри Истейт е много по-удобно място за живееене от Дрезден Фарм. А да не говорим, че живеете тук незаконно. Нахлули сте в чужд дом!

— Незаконно влизане в чужд дом? По тази точка може и да се спори. Но всъщност всичко това ще бъде изяснено на 15-ти този месец пред съда.

Мира го погледна, търсейки усмивка по лицето му, но изражението му беше мрачно, почти сурово. Това я изплаши.

— Значи вие сте мой противник, така ли? — попита накрая тя.

— Не обръщайте думите ми наопаки и ме наричайте Си, защото аз ще ви наричам Мира. Вижте какво, Мира, знам, че това е голям шок за вас, но в известна степен то е шок и за мен самия. Проблемът е в това, че вие заслужавате обяснение, обаче аз не мога да ви го дам — поне засега. Но аз не съм ви враг, както предполагате. За да го докажа, ще ви предложа нещо, което, така да се каже, ще подпечата завинаги нашето приятелство. Вие сте напълно права, в Грегъри Истейт наистина се живее добре. Били ли сте някога там?

— Не. Преди четири години видях къщата през оградата откъм улицата. Искаше ми се да вляза, но се уплаших от размерите й.

— Тази грамада и мен ме плаши, въпреки че съм роден там — заговори той вече доста по-любезно. — Двайсет и осем стаи, изба под цялата сграда и огромен хамбар. Има обор за 12 коня и два големи навеса за сено. Персоналът живее в друга къща, точно зад новите гаражи. Всичко това е обкръжено от десетки хиляди декари необработваема земя. Откакто преди пет години баща ми почина точно на 3 юли, там повече не е посадено нищо. Вече и крави не пасат. Ако бяхте влезли в къщата преди четири години, щяхте да заварите само Ели Глийсън, икономката, и стария пазач Ейб Тагърт. Нямаше да ви посрещнат любезно, уверявам ви. Но сега е съвсем различно. Там са се настанили половин дузина родници, ако прибавим съпрузите и съпругите. Като ви въведа в къщата, ще ви посрещнат с добре дошла. Затова ви го предлагам. Вие ме смятате за натрапник в своя дом, аз ви предлагам гостоприемство в моя. Или поне в тази част от къщата, която е моя.

— Благодаря ви, Си. Но защо вие не се приберете в къщи и не предоставите Дрезден Фарм на мен?

— Защото не е място за самотна млада дама. А и тук ми харесва. Не се притеснявайте, Мира. Роднините ми ще се радват да се запознаят с вас. Нищо няма да ви липсва.

— Въпреки това ми се струва, че не е толкова лесно, както ми го представяте. Откога живеете в мята дом?

Си помисли малко преди да отговори:

— От трети юли. Точно от деня, в който беше отворено завещанието на баща ми и беше прочетено пред клана Грегъри.

— Но защо, защо?

— Защото на тридесет години се сдобих с необикновеното качество да правя това, което ми се иска. Искате ли да се поразходите около Дрезден Фарм, за да видите как се е променила през тези четири години?

— Все още не знам дали изобщо трябва да тръгна с вас, мистър Грегъри. Разбира се, аз съм ви благодарна за гостоприемното предложение. Но не ми се вярва, че съм добре дошла там. Нали точно вашите хора се стремят да ми отнемат фермата. А тя е мята собственост. Получила съм я от дядо ви, когато съм била на един месец.

Си присви очи.

— А имате ли представа защо го е направил старецът?

Този въпрос и Мира, и родителите й, и леля флора многократно си бяха задавали. Но не успяха да си отговорят.

— Не знам — поклати глава Мира. — И родителите ми не знаеха. Толкова отдавна беше. Минаха вече 25 години. Никога не разбрахме причината, Си.

— Как е моминското име на майка ви, Мира?

— Брикенридж. Елси Брикенридж. Родът й е от Охайо. Доколкото знам, никога не е идвала в тази част на щата Ню Йорк. Само веднъж дойдохме заедно, за да разгледаме фермата.

— Името не ми говори нищо. Но все пак дядо ми е имал сериозни основания да ви завещае тази ферма. Надали обаче е било нещо добро. Той беше див човек или поне така са ми разказвали за него. Правел е каквото си иска.

— Както и вие!

Той кимна.

— Точно така. Даже и на външен вид си приличаме. Но вече се стъмва. Да тръгваме!

— Няма ли преди това да измием съдовете?

— Няма проблем. Ще събера кокалите в тавичката и ще оставя всички съдове на задната тераса. Две миещи мечки са мои големи

приятели. Те ще почистят идеално с езичетата си. Хайде да тръгваме!

— О, Боже! Необходима ви е икономка, мистър Грегъри.

Той я изгледа.

— И скоро ще имам, уверявам ви. Впрочем защо мъжът ви не дойде с вас?

— Но аз не съм омъжена — отговори изненадано Мира. Досега мислеше, че в семейство Грегъри знаят всичко за нея. — Дори не съм и стодена... Боже мой, вие пак се шегувате!

Той се спря и внимателно я побутна към вратата.

Грамадната сграда се състоеше от три големи къщи във викториански стил, свързани помежду си с ниски постройки и плоски покриви. Трите основни части бяха триетажни, имаха стръмни покриви с многобройни зидани комини. На предната страна имаше безброй тесни прозорци. Колоните на огромната веранда приличаха на перлени нанизи.

Имаше няколко входа, от които се излизаше на четириъгълни веранди. Те явно не съответствуваха на първоначалния план на къщата. Стените не бяха боядисвани цяла вечност, дърветата и храстите около къщата бяха избуяли във всички посоки. Никой не си беше дал труда да измете нападалите листа по площадката пред къщата. Мира доби впечатление, че Грегъри Истейт бавно умира.

— Колко жалко! — промълви тихо тя. — А би могло да бъде толкова хубаво.

— Дядо ми го е построил преди повече от 100 години. Много е обичал да броди из грамадни зали и многобройни свързващи ги ходници. Баща ми пък е направил от две по-малки стаи една по-голяма. Вложил е половината си състояние, за да направи таваните, санитарните възли и още много други работи. На тавана с имало бухали, в избите — плъхове, а във всяко дърво — термити.

Мебелите, които дядо ми лично е поръчал от Англия, са били старинни още по негово време. В нашето семейство винаги са обичали антиките и са искали да имат простор. Не обаче и баща ми. Никой не разбра, защо реши да затвори Грегъри Истейт за пет години след смъртта си и защо завещанието му трябваше да бъде прочетено едва сега.

— Наистина е доста странно — съгласи се Мира.

— И да, и не. Аз предполагам, че е бил твърде горд да признае, че вече нямаме пари. Оставил е достатъчна сума в брой, за да се плащат данъците през тези пет години. Обаче целият този имот не носи никакви печалби. Има пет наследници, включително и мен. И ние трябва да плащаме данъци за този непродуктивен имот или да се откажем от него. Нямаме пари да си платим данъка за следващата година.

— Защо тогава искате малкия ми имот? Нали от всичко това нямате никаква полза?

— Оставих се да ме убедят сестра ми и брат ми. Те пък бяха подкрепени от брата и сестрата на баща ми и от Роби, управителя на имота. Надяват се като съберат нищо с нищо да се получи нещо. Съжалявам, Мира.

— Не би ли трябвало да чуя нещо повече за хората, с които ми предстои да се запозная?

— Да, би трябвало, но не от мен. Моите преценки не важат, понеже те са ми роднини. След ден-два ще узнаете повече.

— Ден-два? Но аз мислех, че ще остана тук само една нощ!

— Защо? Останете до датата на делото, за да свикнете с обстановката. Можем да отидем заедно на лов за зайци. Нали вече сме приятели?

— Да, смятам, че да. Но бихме могли да станем още по-добри приятели, ако ми бяхте разказали повече за себе си.

— Не ми се ще да се хваля сам. Само ви моля да не забравяте, че сме приятели, когато роднините ми почнат да ви говорят за мен. Нали?

— Май искате да ми кажете нещо?

— Да, Мира. Опитвам се да ви обясня, че роднините ми не могат да ме понасят. И в най-скоро време ще ви го кажат. Ако ви е необходима морална подкрепа, идете при Ейб Тагърт, нашия надзорител. Той е спец по всички въпроси. Винаги съм искал да имам баща като него. Продължаваме ли?

Мира кимна и потегли. За момент изпита желание да увеличи скоростта и да изчезне колкото се може по-скоро. И колкото повече се отдалечаваха от малката ѝ къща, сякаш някакъв обръч стягаше гърдите и все по-силно.

3

Си застана до Мира пред грамадната входна врата и удари силно с чукчето. Мина известно време и вратата бавно се отвори. На прага се появи сбръчкана сивокоса дама.

— Добър вечер, Ели — поздрави Си. — Това е мис Линдън. Тя ще остане известно време при нас. Мира, това е Ели Глийсън, икономката на двореца и най-добрата готвачка на света.

— Добър вечер, Ели.

— Заповядайте. Сайлъс, заведете я в западното крило — каза възрастната жена и отстъпи назад, за да влязат двамата млади.

— Защо в западното крило?

— Ако иска да спи спокойно, трябва да я настаним там. При тия високи разговори и непрекъснато бълскане на врати няма да може да затвори очи.

— Благодаря, Ели. Всички ли са вече тук?

Икономката кимна. Си тръгна напред и Мира го последва сред безкрайни коридори. Едва сега разбра колко грамадна е тази къща. Прекосиха една величествена дневна и най-после се озоваха в коридор със сиви стени и жълти стенни лампи. Дебели килими поглъщаха всеки шум. Най-накрая Си спря пред една врата.

— Е, как ви харесва? — попита той, докато внасяше куфара ѝ в стаята. — Поне банята е в ред. За леглото също мога да ви гарантирам, тъй като пружините са почти стогодишни, а всяко дете знае, че с възрастта идва и качеството. Чувствувайте се като у дома си, а ако имате нужда от нещо, натиснете това копче. Тенджерите в кухнята ще задрънчат и Ели ще подскочи. Това поддържа духа ѝ млад. Сега фамилията вечеря. Имате време да се поосвежите и да слезете в библиотеката на кафе.

— Добре, Си. Но вие бяхте доста непочтен спрямо тази къща. Тя е просто великолепна. Всичко е така тежко и массивно. Човек се чувства толкова сигурен.

— Сигурна е и стоманената верига около врата на някой роб — отговори Си. — До скоро!

Мира се огледа наоколо. Стаята не ѝ хареса. Бе твърде старинна, елегантна и никак си аристократична. Имаше чувството, че ако докосне някой предмет, стаята ще я намрази още повече.

Но тя смело се отърси от детинския си страх и се зае да подреди дрехите си.

След няколко минути беше вече готова — измита, преоблечена, сресана и гримирана. Погледна се в огледалото и остана доволна от вида си. Правата и почти черна коса достигаше до раменете ѝ. Пълните и устни блестяха, а очилата, закриващи големите ѝ очи, придаваха на лицето ѝ нужната зрялост. Но в моменти на самокритика Мира си признаваше, че средно красивото ѝ лице подхожда на средната ѝ фигура. Знаеше, че не е красавица и никога няма да бъде, но нали сега не отиваше на състезание по красота, а да се запознае със семейство Грегъри.

Тя излезе в коридора и сmutено се огледа. Беше забравила коя врата води към дневната. Затова просто тръгна и отвори една от вратите. За своя изненада се озова в ярко осветена стая, в която възрастен мъж седеше зад огромно бюро. С изключение на тънък венец бели коси около темето той беше напълно плешив. Носеше пенене и тъкмо задълбочено разглеждаше лист хартия. Мира бързо затвори вратата.

Втория път обаче имаше късмет. Улучи точно всекидневната. Чу гласове зад една двойна врата и предположи, че там трябва да е библиотеката.

Всички стени на стаята бяха покрити отгоре до долу с библиотечни шкафове. По тях бяха наредени томове във всички големини, дебелини и с разнообразни подвързии.

Си стоеше до един от рафтовете и разговаряше с някаква млада жена. Това сигурно беше сестра му, тъй като косите, лицето и цялата ѝ структура бяха женското издание на самия Си. Още петима души седяха около голямата кръгла маса. Върху масата беше поставена огромна табла с красив сервиз за кафе.

Един доста възрастен массивен мъж пръв забеляза Мира. В едната си ръка той държеше пура, а в другата — чаша бренди. Погледна към нея и се намръщи. После се приведе напред и изръмжа:

— О, това е нашата мис Линдън!

— Хелоу, Мира! — поздрави я веднага Си. В небрежното си облекло той изглеждаше съвсем не на място в тази среда, но това изглежда не му пречеше. Погледът му се плъзна по нея и тя знаеше, че ако бяха сами щеше да й направи шеговит комплимент.

Вместо това Си извика:

— Внимание, роднини! Позволете ми да ви представя мис Мира Линдън, съседка, приятелка и борец за правата на потиснатите селяни.

— Недей да крещиш толкова! — простена жената, която толкова приличаше на него.

— Моята близничка, Мери Марш, която се откана от името Грегъри заради достойния си съпруг, Самуел Марш.

Си забеляза смущението на Мира от това странно представяне и се усмихна. Самуел се изправи и продължи да стои прав, дори когато Си се обърна към дебелия мъж в смачкан вечерен костюм:

— Моят вуйчо франк Грегъри. Мира Линдън.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Грегъри — промълви Мира, когато пълният мъж церемониално се надигна.

Той вдигна чашата с бренди и я поздрави:

— Аз също, мис Линдън. За ваше здраве!

Си хвана Мира за ръка и я отведе при двете възрастни дами, които седяха една до друга на тапицирания със сатен диван. И двете носеха рокли, които са били на мода преди двадесет години. Те дори не се усмихнаха.

— Лелите ми — представи ги Си без всякакво въодушевление.

— Тъмнокосата отляво е мис Луиза Грегъри, а тази отдясно е мисис франк Грегъри, съпруга на брата на баща ми. Леля Сара, леля Луиза, мис Линдън.

— Радвам се, мила — проговори Луиза Грегъри.

— Аз също — отбеляза Сара Грегъри.

— Радвам се, че се запознах с всички вас — каза Мира. — Бих искала също така да се извиня за нахлуването си. Но мистър Грегъри настоятелно ме покани, тъй като моята собствена къща е почти необитаема. Надявам се, че не ви преча...

— Кафе, Мира? Или може би чаша бренди? — предложи Си.

— Бих желала кафе, Си — отговори Мира.

— Си?! — вдигна вежди Мери Марш.

— Запозна ни едно пържено зайче — засмя се Си. — Седнете тук, Мира. Близо е до вратата, ако всички изведнъж решат да ви се озъбят.

— Шегите ти са твърде нетактични — отбеляза Франк Грегъри, забулен в облаци дим. — Уверявам ви, мис Линдън, ние сме цивилизовани хора и сме добре настроени към вас. Така ли е, Мери?

Сестрата на Си седна при вуйчо си, сякаш искаше да му каже нещо, което не беше предназначено за ушите на чужди хора. Сега Мира можа по-добре да я разгледа. Въпреки че тази едра жена изумително приличаше на брат си, това, което правеше Си приятен за окото, у нея изглеждаше доста гротескно.

— Как ви се струва тази менажерия? — попита тихо Си.

— Си! Нима в нищо не вярвате? — укори го Мира също така тихо.

— Нищо, което в момента си заслужава — отговори той, обърна се към мрачните си роднини и високо обяви. — Представям я на вас, госпожи и господи. Имам си работа. Може би ще се видим утре. Лека нощ!

Само неясно мърморене беше отговорът. Мира му хвърли умоляващ поглед, но той дори не се обърна. Едва когато стигна вратата, извърна глава и с разбиране й смигна.

Мира остана сама. Тя усети върху себе си почти непоносимия натиск на пет чифта очи. Скоро станаха шест, тъй като от другата врата, влезе възрастният господин, когото беше видяла преди зад голямото бюро.

Франк Грегъри ѝ представи Харълд Роби, управител на наследството и адвокат на семейството вече 25 години.

После лека-полека откриха нападението. Започна Мери, която зададе учтив въпрос за професията на Мира. После вуйчо Франк я запита за образованите ѝ. Съпругът на Мери, Самуел, се осведоми за семейството ѝ.

Разпитът продължи дълго.

Роднините на Си я засипваха с въпроси, учтиви въпреки, с внимателно прикривано любопитство, задавани толкова бързо един след друг, че Мира едва си поемаше дъх.

Скоро вече не знаеше как отговаря. Отговорите идваха веднага, защото бяха откровени. Но натискът върху нея се усилваше. Накрая шестимата срещу нея сякаш изгубиха човешкия си образ. С всеки нов въпрос те ставаха по-грамадни, по-тълсти, по-стари и ужасяващи.

Мира стисна силно пръстите си, за да преодолее треперенето им. Започна да бави отговорите си, за да не усетят те, че устните ѝ не се подчиняват. Все повече се разgneвяваше, но странно — не срещу мъчителите си, а срещу Си, — който я беше изоставил сред тази глутница вълци. И докато се питаше кой ли е най-малко жесток сред всички тия хищници, старият Харълд Роби неочеквано ѝ даде възможност да си поеме дъх.

— Мисля, че самото провидение доведе сред нас мис Линдън. Във всеки случай вие сте откровена и честна, госпожице, и аз се надявам, че не сме се набъркали твърде много в частния ви живот. Смятахме, че Сайлъс ви е обяснил положението ни.

— Съвсем не, мистър Роби — отговори Мира. — Каза само, че наследниците на Джаксън Грегъри имат претенции към Дрезден Фарм. Не разбирам защо, след като този имот ми е приписан преди 25 години от Сайлъс А. Грегъри в присъствието на свидетели.

Адвокатът хвърли бърз поглед наоколо, после каза:

— Не, мила, възможно е този документ да е фалшив. Аз говоря само за една вероятност, разбира се. Затова съдебното разследване е една справедлива и логична стъпка в интерес на наследниците. Сигурно сте убедена, че цялата тази работа не е насочена срещу вас лично?

Мира вече не можеше да контролира изопнатите си до крайност нерви. Тя скочи на крака и почти изкрештя:

— Не, не съм! Си, т.e. мистър Грегъри ми обясни, че цялото голямо имение не е в състояние да си плати дори данъците. Ако това е така, питам се, защо трябва да се прибави и моята малка ферма към тази безполезна грамада. Ще попитате защо защитавам толкова малкия си имот, щом нямам никаква полза от него? Ще ви отговоря, въпреки че почти не се надявам да ме разберете. Всички вие сте израснали сред богатство и сигурност. Аз съм родена в бедност и животът никога не ми е правил дори един-единствен подарък. Не знам защо Сайлъс А. Грегъри ми е приписал тази ферма, но знам, че от 12-годишна съм си мечтала как ще живея в нея. Обещавам ви, че на 15-ти този месец ще

се боря за нея, и то не само със сълзи. Няма да допусна никой да ми я отнеме!

— Но ние в никакъв случай не искаме да ви отнемем нещо, което по закон е ваше — намеси се тежко франк Грегъри.

— Не — потвърди Роби. — Но освен вас и други хора са получили имоти от Сайлъс Грегъри. Вероятно знаете това. Не искаме да ви нарамим, мис Линдън.

— А и няма да бъдем дребнави, мис Линдън — добави Самуел Марш.

— Така е — Роби отново взе думата. — Имотът, който смятате за своя собственост, възлиза на около 35 декара. Ще ви платим петстотин долара за земята и още сто за къщата, която е в много лошо състояние. Това са шестстотин долара, мис Линдън. Всеки борсов агент ще потвърди, че това е великолично предложение. Надявам се, това ви уверява в нашето безкористие?

Мира усети, как шест цифта очи се втренчват в лицето ѝ. Изпита желание да сложи край. Така и така мечтата ѝ отиде по дяволите. А шестстотин долара означаваха една месечна заплата без всякакво напрежение. Освен това щеше да се отърве завинаги от това проклето семейство.

Но тя бързо се окопити. Вслуша се дълбоко в себе си и пред нея се появи Си. Не беше повярвала на приказките му за роднините, дори го беше обвинила в несправедливост. Сега обаче видя в мислите си неговите смеещи се очи, привлекателната мъжественост и усети, че черпи от него истинска морална подкрепа. После бавно изгледа очакващата отговора ѝ група.

— Не — каза решително тя. — Дрезден Фарм е моя собственост и ще се боря докрай за нея. Сега бих желала да се оттегля. Уморена съм от пътя. Може би ви се струвам неразумна, но така ми заповядва сърцето. Желая ви лека нощ!

— Много жалко — промърмори франк Грегъри.

— Това е ужасна глупост — обади се Мери.

Мира едва излезе от библиотеката и даде воля на сълзите си. Успя все никак си да се добере до стаята си. Всъщност нейната врата беше единствената в коридора, която не беше заключена.

4

Дори старата и толкова пъти повтаряна поговорка, която винаги ѝ беше помагала в подобни ситуации на смут и уплаха, сега не беше в състояние да успокои Мира. Тя се отпусна в дълбокото пухено легло и с чувство на разочарование се замисли за Си, който просто я беше изоставил сред тази глутница хищници, както и за великодушното им предложение. Колкото повече мислеше за него, толкова по-странно ѝ се виждаше то, тъй като беше убедена, че Дрезден Фарм е място без всякаква стойност. Защо тогава им трябваше? А уж бяха сигурни, че Мира ще изгуби близкото дело...

Мира се въртеше неспокойно в леглото си. Нали Еми беше казала, че в западното крило няма кой да ѝ пречи. Следователно тя беше съвсем сама тук. Тази мисъл я плашеше и успокояваше едновременно. Можеше да избухне пожар, който да се разпростира мигновено из тези стари дървени! Във въображението си тя видя бягащи фигури с грозни очи, остри зъби и изплезени червени езици. Те бързо променяха вида си и се превърнаха в лазещи розови животни. Едно от тях държеше пура в дебелата си ръка, второто сложи лорнет на смиръщеното си лице, а третото насочи черния си пистолет право в челото ѝ...

Мира поиска да изпиши, но от устата ѝ не излезе нито звук. Тя отвори широко очи и установи, че се е изправила в леглото си. Студен ветрец поклаща леко завесите на отворения прозорец.

Точно пред нея във въздуха се носеше малко сиво облаче. След секунди Мира забеляза, че гледа право в огледалото над скрина. Следователно в този миг облачето се намираше точно над главата ѝ. Този лаконичен извод я накара да се вцепени от страх. Продължи да гледа втренчено в огледалото, докато облачето бавно се спусна надолу. Тя видя ясно, как сивата мъгла забули главата и раменете ѝ.

Мира изпища, скочи от леглото и се сви в един далечен ъгъл. Оттам не се виждаше нито мъглата, нито никаква светлина, но като се

постара да успокои учестеното си дишане, тя усети странен вкус в устата си и се закашля.

Реши, че това е някакъв отровен газ, а защо не и опиум, но скоро се сети, че подобна миризма имат тъмните помещения на „Ийстърн Илектрик“. Треперейки от страх, тя се протегна и натисна копчето на лампата. Но когато стаята светна, тя изглеждаше съвсем празна.

— Глупава гъска! — измърмори Мира. — Сънувала си кошмар. А мъглата е плод на въображението ти.

Но като приближи ръкава на пижамата до носа си, тя усети ясна миризма на фосфор, сякаш някой беше запалил кибрит.

Значи и мъглата над главата й също е била истинска!

Мира отиде до леглото и подробно го огледа. После претърси стената зад него за някакъв отвор. Внимателно изследва дървото с пръсти, за да се увери, че всичко е наред. После смени пижамата си е панталон и фланелка с дълги ръкави. Когато отново се отпусна в леглото, усети не толкова страх, колкото ярост. С изключение на Сайлъс Грегъри никой в тази къща не би си позволил подобни шаги.

Зората вече изгряваše в прозореца, когато Мира заспа изтощена. Спа дълбоко чак до девет часа, когато се появи в коридора измита, облечена и грижливо сресана. Вървейки към столовата, тя се опитваше да си представи каква реакция очаква от нея този, който толкова я беше изплашил през нощта. Но Мира беше твърдо решена да не се издава. Може би проклетият шегаджия сам щеше да се изدادе, ако тя се прави, че нищо не се е случило.

Столовата беше от отсрецната страна на огромното входно антре. На масата Мира завари Мери Марш и съпруга й, които тихо разговаряха. Те я посрещнаха усмихнати.

— Надявам се, че спахте добре, мис Линдън — каза Мери.

— Добро утро. Спах чудесно. Как сте, мистър Марш?

— Благодаря, добре. Заповядайте, тука е кафето. Ако желаете да закусите, ще позвъня на Ели.

— Благодаря Ви. Първо ще пия кафе, а после ще видя дали съм гладна. Откровено казано вчера ядох твърде много. Вашият брат приготви твърде добре заека, мисис Марш.

— Значи вчера сте били в Дрезден Фарм? — учуди се Мери. — Не знаехме това. Си никога нищо не ни казва. Това е едно от многото

му неприятни качества. — Тя наля на Мира чаша ароматно кафе и седна срещу нея. — Това ще ви освежи.

Дори по гласа си приличат със Си — помисли си Мира, докато я слушаше. — *Даже по начина, по който те гледат, разбираш, че са брат и сестра.*

— Вуйчо Франк се държа доста грубо снощи, не е ли така? — попита Мери. — Май всички бяхме груби. Но трябва да ни разберете. Такива неща преживяхме през последните месеци... А всички вярвахме, че ще забогатеем.

— Моля те, Мери — прекъсна я Самуел. — Сигурен съм, че мис Линдън не се интересува от нашите семейни проблеми.

— Така ли? А откъде знаеш от какво се интересува мис Линдън?

— Извинявай.

— Няма нищо. Мисля, че предложението на Роби е добро, мис Линдън. Не е лошо да го обмислите отново. Ако бях на ваше място, щях да се отърва от тази купчина боклук. Да не би пък моят вироглав брат да ви е насьскал срещу нас? Ние не сме лоши хора. Просто семейството има чувство за отговорност.

— Сигурна съм, че всеки има основания за това, което прави — промълви Мира.

— Както ви казах, помислете си още веднъж. Предложението е изгодно за вас. Но сега трябва да ставаме. Позвънете, ако искате да закусите, но по-продължително, защото умният ни баща е разположил кухнята на другия край, на цяла миля оттук.

— Благодаря ви — каза Мира. Но когато двамата излязоха, тя не посмя да позвъни. Не можеше да си позволи да разкарва старата готовачка заради една-единствена закуска.

Затова решително се изправи и тръгна да търси кухнята. Не мина дълго и я откри. Ели тъкмо миеше чинии, а Ейб Тагърт сърбаше спокойно кафето си.

— Добро утро — поздрави Мира.

— О, мис Линдън — изненада се Ели. — Ейб, стани де! Нямаш ли маниери?

— Добро утро, мадам — промърмори Ейб и се надигна с усилие.

— Вие сте госпожицата от Дрезден Фарм, нали?

— Да, мистър Тагърт. Мистър Грегъри ми разказа много неща за вас. Но не ставайте, моля ви! Дойдох да помоля за препечена филийка

с мармалад.

— Значи сте говорили с младия Си, така ли? — попита Ейб. — С него спокойно можеш да отидеш на лов за мечки.

— Той изглежда много привързан към вас двамата — отбеляза Мира.

— Струва ми десет години от живота този разбойник — усмихна се Ели.

Мира се усмихна в отговор. Както ѝ беше предсказал Си, тя веднага хареса Ейб. Наистина Ели беше доста мрачна, но това беше разбирамо, като се има предвид голямата ѝ отговорност за поддържането на цялото домакинство.

— Тъмен или светъл мармалад? — попита я Ели.

— Моля, тъмен, Ели.

— Върнете се спокойно в столовата, мис Линдън. Ей сега ще ви донеса закуската.

— Благодаря ви — каза Мира. — Довиждане, мистър Тагърт.

Мира едва беше засела отново мястото си на голямата маса, когато чу някакъв шум и се обърна. Зад нея стоеше Ейб Тагърт и смутено въртеше в ръце старата си филцова шапка. Под работния комбинезон носеше светлосива риза, от чиято яка стърчеше дебелият му сбръчкан врат. Старецът отиде на другия край на масата и изгледа втренчено Мира.

— Значи вие сте тази — измърмори той. — Много сте се променили, откакто ви видях за пръв път в тази къща.

— Но, мистър Тагърт, аз никога не съм идвала тук.

— Промяната е във ваша полза — захили се той. — Тогава бяхте едно сбръчкано вързопче. Но никое дете не изглежда добре на един месец.

— Вие... вие сигурно се лъжете, мистър Тагърт.

— Много добре си спомням майка ви. Мила жена. С баща ви много си подхождаха. Радвам се, че ви виждам отново, мис Мира.

— Не ви разбирам.

— Не, аз не се лъжа. Вижте, старият Сайлъс умираше и беше ужасно раздразнен. Много добре го помня. С едната ръка надраска подписа си, а с другата здраво държеше малката ви петичка. Когато аз се подписах като свидетел, вие се разплакахте. После Роби заключи

документа. Тъкмо навреме, защото старецът почина само след една седмица.

— Не мога да повярвам. Просто невероятно.

— Много неща изглеждат невероятни, мис Мира. Само едно искам да ви кажа: дръжте се здраво! Сигурен съм, че и старецът би искал това от вас. Но сега трябва да изчезвам. Приятно ми беше да видя, колко сте пораснали.

— Почакайте! — извика Мира. — Трябва да поговоря с вас, мистър Тагърт. След всичките тези години... Аз нищичко не знам. Никой не знае. Вие трябва да mi обясните, моля ви!

— Някои ден, може би... — промълви старецът вече на вратата. — Сега мога да ви кажа само едно: дръжте се! Ако старецът беше жив, щеше да се справи с тия многознайковци. Но сега той лежи горе на някой облак и им се присмива. — Това каза още Ейб Тагърт и изчезна.

Мира остана неподвижна на мястото си. В душата ѝ цареше смущение. Не се помръдна и когато влезе Ели с мармелада и горещата препечена филийка.

После изведнаж разбра. Скочи и се втурна към стаята си в западното крило. *Естествено*, мислеше си тя, *за да mi вземат Дрезден Фарм, им трябва документът*. Подписът на стария Сайлъс Грегъри беше четлив, но подписът на свидетеля беше ужасно неясен. Сега Мира разбра, че ще успее да разчете подписа на Ейб Тагърт.

Когато стигна в стаята си, тя веднага отвори бюрото и извади жълтия плик с документа. Пръстите ѝ предпазливо се плъзнаха в плика и попипаха. Мина почти минута, докато Мира проумее, че документът е изчезнал. В плика бяха удостоверенията за платени данъци през тези 25 години, кръщелното ѝ свидетелство и документът, с който леля ѝ Флора придобиваше правото на отглеждане — само завещанието липсваше.

Нямаше съмнение: някой беше откраднал правото ѝ да мечтае.

5

Отначало дойде объркването, после недоверието и накрая деморализацията. За пръв път през живота си Мира беше ограбена — и то в къща, обитавана уж само от почтени хора.

Тя се замисли за изминалите 24 часа. През цялото време в Дрезден Фарм писмото беше на сигурно място в чантичката ѝ. Си не беше излизал сам навън. Когато пристигнаха тук, тя сама донесе чантата си в стаята и я остави в чекмеджето на бюрото. На два пъти беше напускала стаята си. Снощи за цели два часа, а тази сутрин за около четиридесет минути. Сигурно по това време е проникнал някой и е откраднал документа.

После се сети за нощния си кошмар. Може би тази мъгла е била от никакво упойващо вещество и тя я е забелязала едва когато се е събудила.

Какво да прави сега? Да се изправи пред всички и открыто да им поисква сметка? Много добре си представяше студените и нелюбезни погледи, които щяха да ѝ отправят, сякаш е някоя луда. Нямаше никакви доказателства. Семейство Грегъри се ползваше с добро име в Милфърд Каунти. В съда щяха да ѝ се изсмеят. А на съобщенията за платени данъци не беше отбелязано, че имотът е нейна собственост.

Мира продължаваше да размишлява. Документът вече беше в техни ръце. Може би щяха да се задоволят с това и да я оставят на мира. Но дали го беше откраднал един от тях или и останалите знаеха?

До делото оставаха седем дни. Седем дни трябваше да прекара сред тези хора. Сега, след като я ограбиха, нямаше никакъв смисъл да остава тук. Документът беше единственото ѝ оръжие, а той липсваше. Беше победена. Те разполагаха с много повече оръжия, като се започне с името Грегъри и се свърши с една безпощадност, която Мира не можеше да понесе.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си вземе нещата и да си отиде. Най-добре да забрави тези хора колкото се може по-бързо.

Едва преди двадесет минути се беше обадил глас от миналото в лицето на Ейб Тагърт и я беше посъветвал да не отстъпва. Ако си — отиде, ще измами доверието на стария Сайлъс Грегъри и ще се раздели окончателно със старата си мечта. А това не е основа за бъдещо щастие.

Но как да се преобори с тези хора? Мира нямаше опит в подобни неща. Знаеше как да се противопостави на лошия късмет и неприятните обстоятелства, но не можеше да се бори с живи хора.

Е, откраднаха ѝ документа. Може сега пък тя да го открадне. Бяха я нападнали с безмилостни думи. Но тя също знаеше куп подобни думи, а и езикът беше нейна професия. Бяха се опитали да я изплашат. Като се върне пет години назад, ще си спомни най-различни трикове, с които се плашеха момичетата в пансиона. Искаха да я стреснат, но и тя ще им покаже зъбите си. И първо ще започне от Сайлъс Грегъри.

Мира бързо стегна багажа си и взе чантата си под мишница. Така натоварена, тя изтича навън, без да срещне никого по пътя си.

Първият удар я настигна, когато излезе на голямата веранда и установи, че колата ѝ я няма. Но скоро се сети, че фордът беше останал на входната алея. Сигурно Ейб Тагърт го е откаран в гаража, защото ключовете бяха на таблото.

Младата жена решително заобиколи къщата и още отдалеч видя четирите гаража, в три, от които стояха блестящи луксозни лимузини. В четвъртия гараж беше паркиран скромният ѝ форд.

Мира бързо седна зад волана и завъртя ключа. Завъртя още веднаж и още веднаж, но моторът не запали. Накрая акумулаторът толкова се изтоши, че колата не издаде вече никакъв звук.

— О, Боже! Божичко! — проплака Мира и скри лице в треперещите си ръце. — Не ме пускат дори да си отида!

* * *

Напълно съкрушенa, Мира извади куфарите си от багажника и се върна обратно в стаята си. Хвърли се в леглото и даде воля на сълзите си. Но скоро си каза, че няма полза да хленчи. Тя трябваше да се срещне с тези хора, трябваше да ги предизвика.

Затова изми лицето си, среса косата си и излезе в коридора. Не знаеше в каква посока да тръгне, но в крайна сметка се озова в голямо помещение, което явно беше музикална стая.

Полускрита зад пиано от розово дърво седеше Луиза Грегъри и прелистваше купчина ноти. Тя чу, че някой влиза и вдигна глава.

— Ах, мис Линдън — промълви тя. — Обичате ли музиката?

— Извинете, че ви попречих, мис Грегъри. Не знаех, че това е стая за музика.

— Разбира се, че не ми прочите, мила. Радвам се, че ще ми правите компания. Свири ли на пиано?

— Много лошо. Като всички момичета и аз съм вземала уроци, но вече забравих почти всичко. А вие свирите ли, мис Грегъри?

— Да, и то много добре. Само че това пиано е разстроено. Но може би аз самата нещо не съм в ред и би трябвало да попитам астролога си. Вярвате ли в астрологията?

— Не, всъщност не...

— О, мис Линдън, всеки човек се намира под влиянието на определена звезда. Не ми се вярва, че вие с вашите двадесет и шест години още не сте открили астрологичния си ключ.

Мира изненадано изгледа старата дама.

— Учудвам се, че толкова точно познахте възрастта ми.

Луиза помълча известно време, после тържествено заговори:

— Аз съм родена с дарбата да прониквам дълбоко в нещата. Може би това е мой дълг — дълг на една привилегирована — да ви помогна. Защото аз не правя нищо, преди да се допитам до звездите. Направих това и когато подпомогнах нашия уважаван мистър Роби при съставянето на предложението, което ви направи снощи. Тъй като имам дарованието да предвиждам и съм много загрижена за личните ви интереси, ви моля най-сърдечно: продайте веднага Дрезден Фарм. Тя не ви носи нищо друго, освен нещастие. Щастлива ли бяхте досега, мис Линдън?

Мира се поколеба.

— Всъщност не. Жivotът ми беше добър, но не и щастлив.

Луиза кимна мъдро.

— И никога няма да бъде щастлив. Защото Дрезден Фарм упражнява лошо влияние върху вашия живот. Вижте, тази ферма е построена от злоба, омраза и нечестност. Тя е цената на едно зло, което

не може да бъде поправено. Тя не може да осъществи мечтите, които вие така хубаво описахте. Дори и да не можете да ме разберете, повярвайте ми! Откажете се от Дрезден Фарм!

Мира се замисли. Щом тази жена така горещо я убеждава да продаде имота си, тя вероятно няма и понятие, че единственото доказателство за собственост липсва. Но защо намеква, че фермата е нещо като обезщетение за стореното зло? Какво е това зло? Ако може да се вярва на Ейб Тагърт, родителите и са присъствали при подписването на документа. Защо тогава бяха отнесли тайната със себе си в гроба?

— Аз... аз не ви разбирам, мис Грегъри — прошепна Мира.

— Бедното малко момиче — промърмори благосклонно старата дама. — Сигурна съм, че...

Тежки стълки прекъснаха думите ѝ. Мира се извърна и видя пред себе си Ейб Тагърт.

— Извинете, мис Мира. Току-що се обадиха по телефона от пожарната. Дрезден Фарм гори. Вече почти нищо не може да се спаси, казват те. Сигурно ще искате да ви откарам, мис Мира.

Мира беше шокирана. Този удар беше твърде силен за нея.

— Мога и сама, мистър Тагърт. О, Боже мой, пожар! — простена тя.

— По-добре е аз да ви откарам, мис Мира — настоя Тагърт. — Колата чака пред вратата.

Мира кимна. Нямаше време да се замисли, защо старецът така упорито настоява да замине с нея. Дали знаеше, че собственият ѝ форд не е в състояние да се помръдне?

6

Старата къща беше изгоряла до основи. Останали бяха единствено обгорелите стени и желязната печка.

Франк Грегъри и Сайлъс стояха близо до пожарището и разговаряха. Когато Ейб спря колата, Си изтича към тях.

— Си! Какво стана, за бога? — извика развлечено Мира.

— Съжалявам, Мира. Пожарът е започнал, когато аз не съм бил в къщи. Видях, че над къщата се издига дим и веднага алармирах пожарната. Но докато дойдат, къщата беше изгоряла. Не знам какво да ви кажа. Тази сутрин бях запалил печката, за да си направя закуска. Наистина съжалявам. Знам, че бяхте много привързана към тази къща. Здравей, Ейб!

— Здрави, момче! Вече трийсет години чакам да запалиш тази къща — отбелая старецът. — Ето че най-после успя.

— Е, нали ти ме научи да паля огън с търкане на две дървета.

В този момент към тях се приближиха чичото на Си и един от пожарникарите.

— Аз съм капитан Хагинботъм от окръжната пожарна служба. Вие сте собственицата на имота, така ли, мадам?

— Да. Името ми е Мира Линдън.

— Съжалявам, но не успяхме да помогнем много, мис Линдън. Старата къща пламтеше като прахан. — Той се обърна към Си. — Вие ли живеехте тук?

— Да, от един месец. Напуснах къщата около девет часа. В кухненската печка огънят почти беше изгаснал. Просто не мога да си представя, как се е отворило това желязно чудовище. Сигурен съм, че вие и хората ви сте направили всичко възможно, капитане.

— Да, разбира се. Е, мис Линдън, съгласна ли сте с обяснението, че се касае за нещастен случай? Имате ли застраховка?

— Не, нямам — отговори Мира. — Къщата беше толкова стара. Някой ден все трябваше да бъде съборена. Нямаше застраховка.

— Добре. Значи хората ми могат да започнат разчистването. Иначе трябваше да изчакаме експерта от застрахователното дружество — с тези думи капитанът се отдалечи.

— Да, случват се такива неща — обади се Франк Грегъри. — Сигурен съм, че няма виновни. А вие знайте, че предложението ни остава в сила. Шестстотин долара за целия имот, въпреки, че къщата вече я няма. Тъй като пожарът е причинен от член на нашето семейство, ние поемаме пълната отговорност. Но нека не стоим повече тук. Предлагам да се приберем у дома и да успокоим нервите си с по чаша бренди. Ейб, ти ще се прибереш сам. Ще взема мис Линдън и Сайлъс в моята кола.

— Аз имам по-добро предложение — каза Си. — Ти ще вземеш Мира, а Ейб ще ме откара в Грантвил. Все пак домът ми току-що изгоря. Останаха ми само дрехите, които са на гърба ми.

— О, да, забравих. Тогава ще те чакаме за вечеря.

Си кимна и се обърна към Мира. За миг в погледа ѝ проблесна омраза. Той беше подпалил дома ѝ! А на всичко отгоре я гледаше толкова равнодушно.

— Аз... Мразя ви! — изсъска Мира. — Ако имах адвокат, щях...

— О кей! Ще ви намеря адвокат, щом отида в града. До скоро!

Тя го изпрати с гневен поглед и отново забеляза револвера в задния му джоб. Навсякъде ли ходеше с оръжие?

Франк Грегъри я отведе до черния си кадилак и я покани да се качи. При това Мира беше сигурна, че не може да го понася.

— Този момък е доста безотговорен — каза чичото ибавно потегли. — Отдавна ли се познавате?

— Едва от вчера. Сигурна съм, че е било нещастна случайност. Той изглежда доста самоуверен и прави, каквото си иска. Наистина не го обвинявам.

— Много великодушно от ваша страна. Но тъй като добре го познавам, аз съм по-скептично настроен. Не намирате ли за странно някой да живее в полуразрушена къща, вместо в своя собствен дом заедно с роднините си? Откакто отвориха завещанието на баща му, той въобще не желае да се занимава с проблемите на наследството.

— Си ми каза, че живее от три месеца в моята къща. Защо все пак е останал близо до вас, след като не се интересува от семейството

ви?

Франк Грегъри се покашля.

— Като оставим настрана чудачествата му, имаше много работа: да се подписват разни книжа и т.н. Но си признавам, че си отдъхнахме, откакто той отказа да живее при нас. Възгледите му за живота са твърде необичайни.

— Извинете, не бих искала да бъда любопитна — обади се бързо Мира.

— О, няма нищо. Но, виждате ли, ние сме честно и достойно семейство. Имаме голямо влияние в областта. И точно затова младият Сайлъс жестоко ни разочарова. Наследил е цялата физическа сила и ума на прадедите си, но слабият характер не му позволява да види същественото в живота. Макар че произхожда от род на земевладелци и бизнесмени, реши да стане инженер.

След като завърши инженерство отиде доброволно в армията. После започна работа като инженер в чужда нефтена компания. Мери, напротив, беше истинска благословия за баща си и за цялото семейство. Омъжи се за Самуел Марш, който прави стремителна кариера в кожарската индустрия. Той е пълна противоположност на Сайлъс.

После чичото започна да разказва за любезностите, които си оказват един на друг членовете на семейството, за да подчертая противопоставянето на Сайлъс.

В този момент Мира забеляза, че са отминали входа на Грегъри Истейт.

— О, мистър Грегъри, пропуснахме входната врата! — извика тя. Той се усмихна.

— Няма значение. Всичко тук е наше. Ще влезем от другата страна.

Шосето водеше на север към върха на един хълм, а после се спусна отново на юг към къщата. Многото дупки и неравности на пътя почти не се отразяваха на луксозната кола.

Грегъри посочи обширни ливади с навеси за сено по тях, както и множество обработени поля, които се простираха чак до хоризонта.

— Прощавайте, мистър Грегъри, вие току-що говорехте колко беден е Сайлъс. Но нали всичко това е дело на бащините му ръце!

— Не, мила, той просто притежаваше тези земи. Показах ви всичко това, за да ви разведроя малко след този ужасен шок. Смятам, че вече не държите толкова много на малкия си имот, още повече, че нашето предложение остава в сила. Уверен съм, че ще се решите на продажба, нали?

— Може би друг път ще поговорим по този въпрос...

— Разбира се, драга моя — отговори той и приятелски я потупа по рамото с дебелата си ръка. Даже леко я попрятисна. Когато отново се отдръпна, Мира моментално се сви до вратата.

В този момент пред тях се появи къщата. Внезапно франк Грегъри извика:

— Внимавайте!

Тялото му се наклони и той се стовари върху нея с цялата си тежест. Мира се сви на топка при внезапния удар и с ужас забеляза, че изхвръква от колата. Опита се да се задържи, но ръката на дебелия мъж ѝ попречи; търкулна се по гръб на земята и се претърколи няколко пъти.

Когато с облекчение помисли, че болезненото падане е свършило, забеляза, че отново пада в някаква пропаст, а когато стигна дъното, там я посрещна черен мрак, остри камъни и леденостудена вода. Тя изохка и изгуби съзнание.

Мира бавно идваше на себе си. Не усещаше болка, мъчеше я само леденостудената вода. Затова предпазливо се изтегли на каменистия бряг и застена, когато болки пронизаха тялото ѝ. В този момент чу гласа на Франк Грегъри и уплашено се сви на кълбо.

— Мис Линдън! Къде сте? О, колко страшно! Как да ви помогна? Почакайте, ей сега ще дойдат Ейб и Сам! Сам, тя е долу, в реката!

Не друг, а Мери беше тази, която я измъкна горе и я обгърна с ръце, без да обръща внимание на това, че дрехите ѝ са мокри и кални.

— Как, по дяволите, се озовахте там? — изпъшка едрата жена. — Добре ли сте, мис Линдън? Има ли нещо счупено?

— Н-не... Д-добре съм. Н-не знам как стана. М-моля, помогнете ми, мисис Марш!

— Всичко е на ред, чично Франк. Дай колата колкото се може поблизо до брега. Аз ще я пренеса. Хайде, мис Линдън, страшното вече мина.

Думите ѝ прокънтяха в главата на Мира, която едва сдържаше нервното си треперене. Качиха я в колата, която бързо се отправи към къщата. Отведоха я в стаята ѝ, където я очакваше гореща вана. След това Мери я настани в леглото, а Ели ѝ донесе горещ чай с бренди.

Очевидната им загриженост трогна Мира, макар че не ѝ донесе успокоение. Всички роднини се бяха събрали в стаята ѝ и тихо си шепнеха, но сякаш ги разделяше невидима стена.

Без да се задълбочава много, Мира изведнаж осъзна, че Франк Грегъри нарочно се е нахвърлил върху нея, отворил е вратата на колата и я е блъснал навън. Тя избухна в сълзи и те най-после я облекчиха. Плачът я отнесе далеч от този свят. Тя се зави презглава и продължи да плаче тихичко.

— Нека да си поспи, бедничката — обади се Ели. — Най-добре идете да се преоблечете, мисис Марш, иначе ще се разболеете. А аз ще бдя над нея.

Скоро след това в стаята настъпи тишина. Когато Мира дръпна завивката и се огледа, при нея нямаше никой. Само вратата беше леко открайната.

Тя предпазливо попипа тялото си и установи, че длани и колената ѝ са изподраскани. Усещаше болки в бедрата и лактите, но най-много я болеше, че искаха да я убият и че Франк Грегъри нямаше от какво да се страхува, дори и при неуспех. Как би се осмелила да го обвини в опит за убийство? Мира отчаяно зарови лице във възглавницата. Усещаше, че няма да има сили да продължи борбата.

Най-после изтощението си каза думата и Мира дълбоко заспа.

* * *

Беше вече късен следобед, когато Мира отвори очи и веднага забеляза Сайлъс Грегъри в рамката на вратата.

— Хелоу, Си — поздрави го сънено тя. — Май съм спала...

— Да, знам. Вече няколко минути ви наблюдавам. Как сте? Всъщност, мога да предположа. По-важното е, какво се случи?

— Вашият чичо не ви ли разказа? — попита тя и с треперещи ръце приглади косите си.

— Не. Разказа само своята версия.

— Ще трябва да му повярвате, защото аз нищичко не разбрах. По никакъв начин вратата се отвори и аз изхвръкнах навън.

— За да се отвори вратата на този кадилак, модел 1966 година, трябва първо да дръпнете назад вътрешния лост, а после и нагоре. Това ли направихте?

— Аз... Не знам, какво е станало, Си.

Той влезе в стаята и седна на края на леглото.

— Чично Франк каза, че наклонът е бил доста голям, а вие по никакъв начин сте се облегнали на лоста за вратата. Като погледнал към вас, видял, че вратата се отваря, затова извикал и посегнал да я затвори, но вие сте се изтърколили навън.

— Може и така да е било — съгласи се Мира. — Не му ли вярвате?

Той се ухили.

— Никога не съм му вярвал, не виждам защо сега би трябвало да го сторя. Но слава богу. Вие сте цяла-целеничка и това много ме радва. Как ви харесват новите ми дрехи?

— Вие подпалихте къщата ми — напомни му тя.

— Съжалявам за това, Мира. Сигурно старата печка внезапно се е повредила. Но никога няма да узнаем какво точно е станало. Да ви донеса ли нещо за хапване.

— Не съм гладна. Но бих могла да стана за малко.

— Лежете си! — заповяда той. — Имате нужда от почивка.

Мира знаеше, че той има право.

Тя внимателно го изгледа и със сигурност разбра, че той не е като другите. В тази прекрасна смесица от чар и мускули не беше възможно да има зло. Но дали ще повярва, че някой от роднините му е откраднал единственото ѝ доказателство? А може би ще я сметне за луда, ако му разкаже за снощния облак в стаята си?

Тъкмо реши да му каже всичко, когато той стана.

— Ще изпратя Ели да провери дали имате всичко необходимо. Аз се настаних отново в старата си стая в източното крило. Вие останете в леглото и си почивайте. По-късно ще дойда пак да ви видя.

— Благодаря, Си — усмихна се Мира.

— И не се опитвайте да падате от леглото — предупреди я той и затвори вратата след себе си.

Тази забележка я разсърди, но тя бързо му прости. Какво значение има, че не можеше да разбере истинската му природа, както и постоянната борба със семейството. Той беше зрял мъж, човек с опит. И много ѝ харесваше.

Тъй като не ѝ се искаше да стои сама цяла вечер, Мира предпазливо се измъкна от леглото и започна да се облича. С големи усилия успя да се приведе в подходящ вид и слезе, накуцвайки в дневната.

Там завари цялото семейство на чаша питие. Както и предишната вечер, тя отново усети как я пронизват студени очи, но след кратък миг на мълчание всички в един глас се заеха да я уверяват в своето съчувствие и симпатия. Самият Франк Грегъри я настани удобно на един стол и ѝ поднесе чаша шери. После отново заговориха за случилото се, като всеки се мъчеше да внесе нотка на веселие в

разговора. Франк Грегъри не пропусна да опише ужаса си и отчаяните си опити за спасение.

Само Си не присъстваше, но Мира се надяваше да го види на вечеря.

Тя тъкмо допиваше втората чаша шери, когато в дневната се появи Харълд Роби, придружен от непознат млад мъж. Никой не беше чул шум от кола, нито пък входния звънец.

След общите поздравления Франк Грегъри запозна новодошлия с Мира.

— Джаксън, това е нашата гостенка мис Линдън. Сигурно си спомняш младата дама, която наследи Дрезден Фарм от дядо ти. Мис Линдън, представям ви племенника си, Джаксън Грегъри.

— Добър вечер — поздрави Мира.

— Да, мис Линдън, наистина ние с вас не се познаваме, но често съм чувал името ви. За бога, какво е станало с коляното ви? — извика внезапно младежът.

Целият разказ отново трябваше да бъде повторен. Франк Грегъри описа нещастието с всичките му подробности. През цялото време Мира остана мълчалива, наблюдавайки Харълд Роби, който седеше малко встрани и бавно отпиваше от уискита си. Лицето му беше в сянка, но ясните сини очи под гъстите вежди бяха неотстъпно вперени в Мери Марш.

В този момент в дневната влезе Си. Той видя брат си и поздрави:

— Хелоу, Джаксън!

— Хелоу, Сайлъс — отговори равнодушно Джаксън. — Значи вече почна да палиш къщите на почтените хора в Милфърд Каунти? Видяхме развалините на път от града.

Настъпи неловко мълчание. Мира отвори уста, за да протестира. Но Си спокойно си наля чаша чисто уиски, обърна се и изгледа втренчено брат си с присвирти очи.

— Много добре си спомням — заговори отчетливо той, — как на осем години запали хамbara, а на десет водната централа. Но това беше нищо в сравнение с пожара, който на следващата година разруши уничището и с този, който унищожи северните пасища. Я ми кажи, мили братко, къде беше тази сутрин в 10 часа?

— Сайлъс! — изкрештя Мери.

Джаксън Грегъри побеля от гняв и не беше в състояние да произнесе нито дума. Харълд Роби се изкашля.

— Аз самият преди по-малко от час посрещнах Джаксън на спирката, Сайлъс — обясни търпеливо той. — Предлагам ти да си държиш езика зад зъбите, особено когато имаме гости.

Мира цялата трепереше. Тази внезапно разразила се семейна буря я уплаши. Всички потиснато мълчаха.

Като спасение прозвуча гласът на Ели Глийсън от вратата:

— Вечерята е готова! Заповядайте!

Но успокоението не трая дълго. Това беше най-тягостната вечеря, на която Мира беше присъствала през живота си.

Когато стигнаха до кафето, Мира се почувствува напълно изтощена. Тя се извини и всички веднага ѝ изразиха съчувствието си и я посъветваха да си почине. Джаксън скочи и предложи да я придружи до стаята ѝ. Докато той поsegна да я подкрепи със силните си ръце, Сайлъс спокойно се облегна на стола си. Мира го изгледа разочаровано. Той обаче дори не се обърна след нея, докато Джаксън я изведе от стаята.

Бърборейки непрекъснато, младежът отведе Мира в стаята ѝ и макар че тя не искаше да приеме помощта му, в крайна сметка беше благодарна, защото видя, че няма да се справи сама с дългия път.

Пред вратата тя му благодари сърдечно, а той усмихнато се поклони и я увери, че се е насладил на всяка минута, прекарана с нея.

Мира влезе, куцукайки, в стаята си, отпусна се на края на леглото и изпъшка:

— Що за отвратително семейство! Всички бяха изпълнени с омраза един към друг. А колко несигурни бяха! Всъщност всички до един бяха нейни врагове. А тя имаше нужда от приятел. Докато прехвърляше в ума си всички обитатели на къщата, тя се убеди, че има един-единствен човек, който може би ѝ мисли доброто: Ейб Тагърт. Той ѝ беше разказал толкова нови неща. А тя, глупачката, вярваше, че Си ще ѝ помогне, че той мисли за нея... При това той беше доказал, че е равнодушен към нея и нейните интереси, след като толкова лекомислено беше подпалил къщата ѝ, а и тази вечер на масата също.

А тя самата беше ли свързана с това семейство? Може би в крайна сметка и тя беше една от тях? При мисълта, че майка ѝ може би е лъгала, Мира се изчерви. Но все пак се опита да пресметне, кой би

могъл да ѝ бъде баща. Си и Джаксън бяха твърде млади и тя веднага ги изключи, Франк обаче е бил между 35 и 40-годишен. Бащата на Си, първият Джаксън Грегъри — около тридесетте, а и самият дядо не е бил чак толкова стар, за да се забърка в любовни отношения с Алис Линдън...

— О, майчице, защо не си ми казала нищо? — проплака Мира. После обаче се засрами от лошите си мисли и енергично се опита да ги отхвърли от ума си.

Но тогава се сети, че ако с нея се случи нещастие, Том Брокай ще бъде единственият, който ще заподозре нещо. Том беше женен, имаше две деца и големи грижи. Най-вероятно обаче интересът към новата служба, която ще заеме, ще бъде много по-голям от любопитството му по повод внезапната ѝ смърт...

При толкова болезнен извод, че е сама в света, беззащитна и изложена на толкова опасности, Мира избухна в сълзи. После се закле пред себе си, че непременно трябва да спечели приятелството на Ейб Тагърт. Затова стана от леглото и се опита да стигне до шкафа. Но краката я заболяха толкова силно, че тя се отпусна на колене и неудържимо захълца. Ето, че дори не можеше да отиде при стария пазач. На всяка цена обаче трябваше да се довлече до леглото си. Мира напрегна всичките си сили, пропълзя напред и с последно усилие успя да се изтегне на леглото. Остана да лежи неподвижна, пълна с тъга и трепереща от страх.

Най-после заспа облечена върху леглото, със запалена лампа до главата си.

8

Когато Мира се събуди, денят вече беше настъпил. Тя установи, че някой я е съблякъл и я е завил с одеялото. Дори беше събул чорапите ѝ и грижливо ги беше окачил на облегалката на стола. Роклята ѝ също беше акуратно сгъната.

Мира предпазливо се надигна на лакти и забеляза, че прозорецът е леко отворен, а завесите са спуснати. Милостивият самарянин беше свалил обиците и колието ѝ и ги беше оставил на ношното шкафче.

На вратата се почука и в стаята влезе Ели. Тя носеше табла с кафе, препечена филийка и два вида мармелад.

— Добро утро, мис Линдън. Донесох ви да хапнете нещо. Как сте днес?

— Благодаря, Ели, по-добре съм. Все още съм малко скована.

Докато Ели се занимаваше със завесите, Мира отчаяно размисляше дали да я попита кой ѝ е съблякъл дрехите снощи и я е сложил в леглото. Но тя се страхуваше, че Ели ще отрече, че е била тя и ще започне да изказва разни предположения кой би могъл да бъде.

— Ще оставя таблата на ношното шкафче, така ще ви е поудобно.

— Благодаря ви, Ели, много сте мила.

— По-лесно е да съм мила, отколкото непрекъснато да се карам със Си.

— Така ли?

— Да. Как е коляното ви?

— Коляното ли? Мисля, че е по-добре.

— И аз така мисля. Този негодник се втурна посред нощ в стаята ми да иска балсам от гъша мас. По-рано често я употребявах, когато някое от децата паднеше. Преди имахме много гъски и сами си правехме мехлема. Днес никой вече не иска да се занимава със селско стопанство. Всички са градски хора. Много правилно постъпи Джаксън, че спря работата в имението за пет години.

— Нямате ли вече животни?

Ели се ухили.

— Напротив. Снощи вашият Си се появи с две миещи мечки в чувала си. Твърдеше, че са му приятели и настояваше да им дам мясо от хладилника. Сигурно до края на живота си ще трябва да храня тия животинки.

— Миещи мечки? — промърмори Мира.

— Да, странно, нали? Но сега трябва да си вървя. От три дни не съм чистила. В тази къща никой, освен мен не се грижи за чистотата. По-късно ще дойда да взема таблата.

Ели бързо излезе.

— Миещи мечки — прошепна отново Мира. Значи по обратния път Си и Ейб Тагърт бяха спрели отново край изгорялата й къща. Най-важно за него е било отново да види косматите си приятели.

Мира усети, как в гърдите ѝ се надига топло чувство към този толкова спонтанен млад мъж и се изчерви. Щом посред нощ е отишъл да иска гъши мехлем от Ели, значи той е бил милостивият самарянин. Тя опипа коляното си и усети тънкия слой мазнина. Сега спокойно можеше да го натисне, без да изпиши от болка. Вече ѝ беше лесно да прости на Си нахалството му.

* * *

Мира облече блуза и пола, тъй като панталонът ѝ имаше големи дупки на коленете. Тя не искаше да затруднява допълнително Ели и реши сама да занесе таблата в кухнята. Там нямаше никой. Мира остави таблата на масата и застана в нерешителност, мислейки къде да отиде. Сети се, че все още не е била в източното крило на къщата, където живееха всички членове на семейството. Тя, разбира се, знаеше, че не е много прилично да обикаля из чуждата къща, но не можа да устои на любопитството да опознае по-добре родния дом на Сайлъс Грегъри.

Докато се качваше по стълбите, ѝ дойде на ум, че може да се оправдае, че е тръгнала да търси Си. Всъщност това беше истина. Тя постоянно го търсеше.

Стълбата беше твърде дълга и Мира доста се задъхаха, докато се изкачи по нея. Тя спря и се огледа. Дълга галерия минаваше покрай

горния етаж на приемния салон. В две от отсредните стени също бяха вградени врати, които сигурно водеха в някакви тъмни коридори.

Мира обиколи галерията и се върна отново на стълбището. Погледна надолу и видя Луиза и Ели, които разговаряха. От това разстояние не можеше да чуе думите им, но от жестовете им разбра, че се касае за нещо дълбоко лично. Докато Луиза говореше, тя често се извръщаше и се озърташе към източното крило. При това оживено размахваше ръце. Ели беше навела очи и сякаш се стремеше да осмисли онова, което й говореше Луиза. Тя само кимаше и отговаряше едносично. Внезапно Луиза погали Ели по сбръчканите бузи и леко я побутна към дневната.

Тя изчака, докато Ели се появи отново с голяма връзка ключове на Луиза и извади кърпа за бърсане на прах от джоба на престилката си. Тя промълви нещо, след което Луиза кимна и за ужас на Мира се заизкачва нагоре по стълбите.

Мира се дръпна назад в галерията. Не се осмели да отвори никоя от вратите, тъй като се боеше да не попадне на някой от членовете на семейството. Когато обаче чу стъпките на старата дама, бързо натисна бравата на най-близката стая. Тя се оказа заключена.

Мира се разтрепери от страх. Не искаше Луиза да я завари тук. Какво щеше да й каже? Как да отговори на въпросите й? Затова тръгна към дъното на галерията и се сви зад парапета. Молеше се Луиза да не дойде насам.

Изглежда Бог чу молбите й.

Когато забеляза, че отново е сама, тя предпазливо се промъкна обратно към стълбите и погледна надолу. Ели седеше на първото стъпало и спокойно лъскаше едно от перилата.

Мира разбра: Ели стоеше на стража. В един от страничните коридори се чу шум от затваряща се врата.

Тя отново изтича да се скрие, тъй като се уплаши, че Ели ще вдигне очи и ще я види. Повече от всяко трепереше пред мисълта, че могат да я открият. Не само защото се беше държала неприлично като гостенка на този дом, но защото случайно беше станала свидетелка на малък заговор между Луиза Грегъри и старата икономка. Тайнственото им поведение ясно показваше, че приключението й трябва да остане в тайна.

В този миг Мира чу, че в коридора, по който вървеше Луиза, падна някакъв стол. Тя се промъкна на пръсти и спря в началото на този коридор. Внезапно обаче някъде навътре се отвори врата и Луиза излезе в коридора.

Мира моментално побягна към скривалището си. Дано не я бяха забелязали! Докато тичаше към следващия коридор, чу гласа на Луиза.

— Ели?

Никой не отговори.

Мира се дръпна навътре, спря за момент и чу приближаващи се стъпки. Натисна първата брава, която ѝ се изпречи пред очите с отчаяната надежда да открие поне една отворена врата.

За нейна изненада това беше вратата на малък стенен шкаф. Той беше пълен наполовина с ленени кърпи, грижливо подредени по рафтовете. Мърморейки думи на благодарност, Мира се скри в шкафа и дръпна вратата.

След секунди обаче видя нечия сянка да пресича ивицата светлина, която проникваше под вратата. Чу дишането на Луиза и дрънчене на ключове. Преди Мира да събере смелост, да се обади, старата дама пъхна ключа в ключалката на шкафа, чу се щракане и вратата беше заключена.

Веднага след това сянката изчезна и Мира чу стъпки, които постепенно затихнаха.

Без да произнесе нито дума, Луиза хладнокръвно я беше заключила в шкафа. Това хладнокръвие изненада Мира много повече, отколкото самия акт на заключването. Луиза сигурно я беше видяла, но защо не я повика, не ѝ заговори? Защо ѝ трябваше без всянаква причина да заключи този шкаф за бельо в края на коридора? Нали това, което имаше да върши, беше в другия коридор?

Мира усети, че няма да издържи дълго в тесния шкаф. Затова почна да чука по вратата, отначало леко, и да вика Луиза и Ели, докато накрая отчайно забълска с юмруци по вратата и завика с всички сили. След малко сложи ухо на ключалката и се ослуша. Вече ѝ беше все едно, че ще я открият в това неловко положение, искаше на всяка цена да излезе от шкафа. Усещаше, че скоро ще изпадне в истерия.

Мира предполагаше, че Луиза не е казала никому нито дума за случилото се, а Ели отдавна е престанала да лъска перилата. Знаеше

също, че къщата е твърде солидна и пресметна, че почти няма вероятност някои да чуе виковете ѝ.

Почти припаднала от страх, тя се отпусна на пода и вдигна ръце в няма молба към небето. Нещо се закачи в ръкава на блузата ѝ и одраска кожата на ръката ѝ. Треперещите ѝ ръце опипаха раната и потърсиха предмета, който беше я причинил. Оказа се, че това е пирон, на който беше закачен някакъв ключ. Мира беше толкова развлнувана, че изпусна два пъти ключа и трябваше опипом да го търси в тъмното, преди да успее с последни усилия да го пъхне отвътре в ключалката. Сега пък се обърка и няколко пъти го завъртя в обратна посока. Като плачеше тихичко и се молеше, тя най-после превъртя ключа и вратата се отвори. Мира падна напред и удари болните си колена. Пронизващата болка я накара да се опомни и, като плачеше и се смееше непрекъснато, тя се претърколи и седна на пода.

Дълго седя така, докато най-после се успокои. После предпазливо се изправи и тръгна към стълбището. Облегна се на перилата и се свлече надолу по стълбите. Без да обръща внимание на нищо около себе си, тя се домъкна до стаята си и се заключи. Не искаше нищо друго, освен да си почине, да се успокои, да помисли и най-после да престане това лудо биене на сърцето ѝ.

Едва когато влезе, тя забеляза, че все още стиска в ръката си ключа от шкафа. Известно време го погледа втренчено и после, сякаш без да съзнава какво върши, го пъхна в ключалката на вратата си.

Този ключ влизаше свободно в тази врата, също както във вратата на онзи шкаф. Първата ѝ мисъл беше, че е попаднала на ключ, който отключва всички врати в къщата. После реши, че Ели сигурно също има подобен ключ, Ели, която без много да му мисли даде ключовете си на Луиза.

9

Мира слезе на обед в столовата, подгответа за всякакви обвинения в шпиониране от страна на семейството. Но за нейна изненада нито Луиза, нито Ели казаха нещо по този въпрос. Всички останали изглеждаха спокойни и сякаш не знаеха нищо. Когато сервираха кафето Мира попита за Си.

— Си и Ейб излязоха — отговори Мери. — Първо откараха Роби в Грантвил. Казаха да не ги чакаме за обед, тъй като имали работа. Вероятно пак гонят малките беззащитни животни.

— Твой брат ужасно ме нервира с това оръжие в задния джоб — оплака се Самуел.

— То е само 22 мм — усмихнато обясни Франк. Което, разбира се, не означава, че не е смъртоносно. Но Сайлъс не е способен на насилие. Просто смяtam, че понякога мъжете се влюбват в неща, от които зависи животът им. Май Сайлъс забравя, че вече не е във флота. Той обича този пистолет, както матросите обичат кораба си, който ги носи в бурното море.

— И затова жените се влюбват в такива мъже. Теоретично погледнато, те са оръжието на жената срещу този безмилостен свят — допълни Мери. Едрата ѝ ръка се отпусна върху рамото на Самуел и едва не го събори от стола. — Ти ще ме защитиш ли, ако ме нападне някое голямо космато животно, мили?

— Разбира се, че ще те защитя! — извика Самуел, докато лицето му се разкриви от болка при яката ѝ хватка.

— Глупчо! — отбеляза тихо Мери и се обърна към Мира. — Мис Линдън, искате ли да се поразходим? В тази стара и мрачна къща вече започна да ми писва. Ще се поразходим по пътя към Дрезден Фарм. Чистият въздух сигурно ще ни се отрази добре.

Мира изненадано се взря в очите на тази едра жена и за своя изненада откри там само приятелско разположение. Тя също имаше нужда от чист въздух след ужасните преживелици тази сутрин. Освен това щеше да разгледа по-добре останките от изгорялата си къщичка.

— Да, с голямо удоволствие — отговори тя. — Денят е великолепен.

— Сигурна ли сте, че ще имате достатъчно сили, мис Линдън? — попита Джаксън.

— Да, сигурна е — сопна се Мери и погледна часовника си. — А ако не се върнем до четири следобед, че дойдеш да ни вземеш с колата. Ще вървим все по пътя. Освен това ще ме познаеш отдалеч по червеното яке. Хайде, мис Линдън, да тръгваме!

— Бих желала да ме наричате Мира...

— О кей! Мери и Мира излизат да се поразходят. Остатъкът от семейството може да почива, да си прави номера или да брои парите си.

— А не предпочитате ли мъжка компания? Може да се натъкнете на змия или нещо подобно... — обади се Джаксън и се надигна.

— Ти си луд. Ако тръгна с някой мъж в гората, това в никакъв случай няма да е брат ми. Ако искаш да се разходиш с Мира из гората, попитай я утре. А сега играйте шах със Сам или накарай леля Луиза да ти предскаже бъдещето.

Мира отиде да вземе якето си и с Мери се срещнаха пред вратата. Докато бавно вървяха по шосето, тя се почувствува доста неудобно. Беше с цяла глава по-ниска от Мери, която с червеното си яке изглеждаше още по-грамадна. Мира се почувствува като малка сива мишка в близост до голяма рижава котка. Но Мери съвсем не желаеше да вдъхва някакъв ужас. Тя се смееше весело и непрекъснато приказваше.

— Предложението ни беше чудесно — каза Мира. — При вас съвсем не се чувствувам толкова чужда като при останалите. А след шест дни ще се изправим един срещу друг пред съда...

— Аз няма да отида там, Сам също. Съмнявам се, че Джаксън и проклетият ми брат-близнак ще дойдат в съда. Много знаем ние какво е направил дядо ни преди 26 години! Леля Луиза и чично Франк, разбира се, ще присъстват. Без Роби не може. Предполагам, че той е забъркал цялата тази каша.

— Но като адвокат на баща ви той сигурно отдавна е знаел, какво пише в завещанието.

— Говорите така, защото не познавате баща ни. Роби не е написал това завещание. Татко е наел някакъв младеж от Олбъни. Не,

че не се е доверявал на Роби, но винаги е имал странни хрумвания. Ръководеше имението с желязна ръка и не позволяваше никой да се меси. Нямахме и понятие, че парите са отишли по дяволите.

— Не ви разбирам.

— Като погледне тази земя, всеки си мисли, че семейство Грегъри са богати, но това не е истина. Повечето земи са необработвани. Освен това татко не беше фермер, а плейбой.

Двете жени повървяха мълчаливо и след малко Мира каза:

— Всъщност цялата тази история е доста странна, нали?

— Какво искате да кажете, Мира?

— Защо вашето семейство на всяка цена иска да се сдобие с моя малък имот, след като и без това е обременено с толкова необработвани земи?

— Алчността е опасен порок. Тя не признава граници.

— Защо вие и мъжът ви се присъединихте към това предложение?

Мери тръсна глава и посочи оградата пред тях:

— Оттук нататък е ваша собственост. Входът е точно зад ъгъла.

След малко двете жени се изправиха пред пепелището. Все още се усещаше миризмата на изгоряло. Мери седна на един голям камък, докато Мира обикаляше наоколо. Тя отиде при печката, която по-рано стоеше накриво, но беше здраво закрепена. Мира хвърли поглед във вътрешността и се изненада, че там беше толкова чисто. Сякаш някой го беше излъскал с кърпа.

— Много странно — произнесе високо тя.

— Кое е странното? — попита Мери.

— О, нищо. Тази гледка е доста тъжна, нали?

— Да — съгласи се тихо Мери. — Знаете ли. Си и аз, а понякога и Джаксън, често сме играли тук. Знаехме, че къщата принадлежи на някого другиго, но това не ни тревожеше. За нас тя беше тайнствен замък или форт за защита срещу индиански нападения.

— А знаете ли, какво съм си мечтала аз за тази къща, когато бях на 12 години? — промълви Мира.

— Разкажете ми — подканя я Мери.

И Мира започна да разказва. Тя описа мечтите си. Спомена дори новелите, които щеше да напише в този дом, от първата, та чак до последната, когато щеше да бъде стара дама с треперещи ръце и прикована към леглото. Всичко звучеше наивно и детински, но Мери слушаше спокойно и с интерес. Когато Мира свърши, едрата жена погали ръката ѝ.

— Много съжалявам, Мира — промълви тя. — Но трябва да ви кажа, че и моят живот не беше много добър. Я ме вижте! Приличам на разярен мъж, у мен няма нищо женско, изящно. По-скоро бих вдигнала някой ъгъл от Емпайър Стейт Билдинг. Когато бяхме на 16 години, често побеждавах Си. Сам е вторият ми мъж. Първият почина преди седем години от тумор в мозъка. От 15 — годишна възраст имам приятели и ако Сам утре отлети във вечността, пред мен ще се нареди опашка от мъже с прекрасни брилянтни пръстени, които ще се молят да свържат живота си с мен. А вие с вашите детски представи за къщата и писателката в нея! Вие сте красива и грациозна, имате хубаво тяло. Ето че Джаксън непрекъснато ви се усмихва прелъстително, а Си не може да откъсне очи от вас, когато сте наблизо. Обзалагам се, че и в Ню Йорк има десетина мъже, които още утре са готови да се оженят за вас, само като ги стрелнете с големите си кафяви очи. Просто трябва да се решите, точно сега ви е времето. Да се върнете тук? Никога няма да го направите, мила!

Мира сведе очи.

— Толкова дълго съм живяла с тази мечта...

— Забравете я! Вземете шестстотинте долара, които ви предлага Роби и идете да пътешествате в Европа. Непременно ще се върнете омъжена.

Мира отново изгледа едрата жена до себе си. Последните и думи кънтяха в ушите ѝ. Внезапно тя престана да усеща досегашната симпатия и разбиране. Стана и мъчно и с усилия успя да прегълтне сълзите си.

— Много се уморих — каза накрая тя. — По-добре е да се връщаме.

— Май и аз се уморих. — Мери погледна часовника си. — Вече е почти три и половина. Може би е най-добре да походим още малко, а в четири ще дойде Джаксън да ни вземе. До вкъщи има две мили, трудно

ще ги извървим пеша. Ей там на хълма има чудесна полянка и извор с чиста студена вода, която ще ни освежи. Ще дойдете ли с мен?

— Да. Знам къде е изворът. Водата е толкова студена, че зъбите ми изтръпват.

Мира се постара да отблъсне неприятните си мисли и последва Мери по каменистата пътека към хълма. Докато вървяха между дърветата, тя дори почна да съжалява, че Мери не е нейна приятелка.

— Ето го изворът — протегна ръка Мери.

След това всичко стана невероятно бързо. Мира се промъкна по тясната пътечка и в този миг бълсна коляното си в един дебел клон. Тя изстена и се присви от болка и в същата тази секунда чу оствър тръсък, сякаш някой счупи сух клон. Мери изпусна ръката на Мира и тя се строполи на земята, като се подпра с ръце и колене. В този миг същият тръсък се чу втори път.

За изненада на Мира Мери изпищя от болка и се сви на земята. Мира видя малката кървава дупка в едрото рамо на падналата жена. А това рамо беше точно на височината, на която преди секунди беше главата на Мира. И щеше да бъде още там, ако не се беше свила от болка. А когато Мери се търкулна върху златножълтите листа, Мира откри и втора дупка, този път в лявото бедро — точно там, където беше главата ѝ, когато се отпусна на колене в тревата.

— О, Божичко! — изпищя Мира. — Раниха ви!

— Този проклет глупак! — простена Мери, която почти изпадна в безсъзнание.

Мира бързо се извърна, търсейки между дърветата фигурата на убиеца. При това страхливо сви глава в раменете си, тъй като се боеше да не последва трети изстрел.

Когато видя, че всичко е спокойно, Мира трескаво се запита какво да прави. Мери беше твърде тежка и тя не можеше сама да я измъкне от гората. Трябваше да повика помощ. Затича надолу по склона, покрай къщата си към шосето. Видя зелената кола, която се приближи и спря до нея.

— Мира! — извика през прозореца Джаксън. — Мислех си...

— Бързо, бързо! — изкрещя Мира. — Някой стреля по Мери! Може би умира! Помогнете ми!

— Къде е тя? — извика Джаксън и изскочи от колата.

— Горе, при извора. О, Божичко!

Джаксън хукна нагоре по билото. Мира остана долу. Изпълваше я ужасно предчувствие: тайнственият стрелец е искал да улучи нея, а не Мери. Ако се е целил в Мери, нямаше да стреля и втори път след падането на Мира. Предчувствието бързо се превърна в сигурност, а към нея се прибави още една мисъл.

Мери беше тази, която предложи да отидат при извора, тя беше хванала Мира за ръка и я беше отвела точно до мястото на изстрела. А с последните си думи: „Този проклет глупак!“ беше изразила разочарованието си от неумението на стрелеца да улучи плячката си.

Внезапно Мира разбра, че не може повече да издържа. Тя хукна, без да мисли по посока на Грантивил. Единственото, което знаеше, беше, че иска да избяга далеч от Грегъри Истейт. Тича така дълго време, докато дробовете и пламнаха, а коленете ѝ омекнаха и краката отказаха да я носят по-дълго.

Трепереща, хълщаща и едва поемаща си дъх, Мира се отпусна на края на шосето и припадна.

10

Времето вече нямаше значение за Мира. Действителността изчезна далеч, остана само мечтата ѝ. Дори шумът от приближаващата се кола беше част от тази мечта.

Внезапно Мира усети нечии ръце върху себе си. После чу глас и изпищя. Усети, че я настаниват в някаква кола, но това не я интересуваше. Важното беше да сънува мечтата си докрай и после да се събуди, разплакана и изтощена както винаги. Можеше и да потъне в черния мрак на съня си и тя точно това направи.

Когато съзнанието ѝ постепенно се възвърна, тя вече беше забравила мечтата си.

— Вече е по-добре — проговори нечий чужд глас.

Мира отвори очи и видя, че на леглото ѝ седи мъж на средна възраст в син костюм и слушалки на врата. Той се усмихваше. Сигурно беше лекарят.

— Аз съм доктор Адлер от Грантвил — обясни мъжът. — Намерих ви на шосето. Как се чувствате?

— Какво е станало с мен? — промълви немощно Мира.

— Изпаднали сте в шоково състояние. Дадох ви успокоително. Не се тревожете, ако усетите слабост или ви се завие свят! Въобще не бива да се вълнувате.

Мира се огледа и разбра, че се намира в стаята си. Погледът ѝ спря върху отворената врата и тя различи очертанията на мъжка фигура, облечена в карирана риза. Това можеше да бъде само Сайлъс Грегъри.

— Докторе — пошепна Мира, — някой се опита да ме убие. Не Мери Марш, мене! Трябва веднага да се махна от тази къща! Моля ви, трябва да ми вярвате! Помогнете ми, докторе!

— Нищо, нищо — промърмори успокоително доктор Адлер. — Все още сте под въздействието на шока. След няколко минути ще се почувствате по-добре. Опитайте се да не мислите за нищо. Лежете спокойно и си почивайте.

Той не ѝ вярваше. Мира ясно прочете това на лицето му. Всъщност какво го засягаха нейните проблеми!

Доктор Адлер се надигна и отиде до вратата. Си се появи веднага и надникна през рамото му.

— Добре ли е тя, докторе?

— Разбира се, мистър Грегъри. Преживяла е тежък шок и е естествено да има някои увреждания.

— Мога ли да поговоря с нея?

— Само няколко минути. Все още не е съвсем на себе си. Не се чудете на приказките й.

Си мина покрай лекаря и седна до Мира.

— Хелоу, Мира! Какси?

— Добре. Как е Мери? Тежко ли е ранена?

— Ранена е в рамото и в горната част на бедрото. Лекарят извади куршумите, превърза раните и след няколко дни Мери ще може да става.

— Намериха ли... Намериха ли убиеца?

— Още не, но цяла дузина помощник-шерифи претърсват горите. Мира, защо избягахте така внезапно?

Мира затвори очи и се извърна на страна.

— Защото се страхувах, Си. Аз и сега се страхувам.

— Разбира се, че сте се уплашили. Но бягството не е най-добрият начин да се отървеш от страха си. Още когато сте изтичали, на шосето, ловецът е забелязал каква беля е направил и е офейкал.

— Ловецът?!

— Ами да. По това време на годината горите са пълни с ловци. А тъй като сте били с бежово яке, сигурно ви е сметнал за някой лос.

— Мери носеше червено яке — напомни му Мира.

— Мери казва, че е била зад вас, когато сте паднали.

Мира не искаше да го гледа. Той сигурно щеше да прочете в очите ѝ цялото ѝ отвращение и недоверие.

— Вървете си. Толкова съм уморена — проплака тя.

— Мистър Грегъри, стига толкова — предупреди веднага лекарят.

Си ѝ пожела лека нощ и тихо излезе.

След два часа дълбок сън в стаята на Мира се появи нов посетител: възрастен господин с пронизващи сини очи, гъсти вежди и

буйна посивяла коса. Носеше сив костюм, бяла риза, кърпа около врата и високи ботуши. Представи ѝ се като шериф Акселсон.

— Е, млада госпожице — усмихна се той, — достатъчно силна ли сте вече, за да mi разкажете какво се случи днес следобед.

— О, да, шериф. Някой се опита да ме убие.

— Момент, моля! Първо mi разкажете последователно всичко, което се случи. А после ще обясните, защо някой е искал да убие такава прелестна млада дама.

Мира се опита да си припомни всички подробности от случилото се този следобед.

— Е, това ли е всичко? — попита накрая Акселсон.

— Да, така мисля.

— Как мислите, от какво разстояние е стреляно?

— Не мога да Ви кажа. Но мисля, че човекът е бил наблизо.

— Права сте. Бил е точно на десет метра от мястото, където е паднала мисис Марш. Намерихме празни патронени гилзи в храстите. Стреляно е с 22-милиметрова пушка. Не е тежко оръжие. С него е невъзможно да се стреля по диви животни. Следователно, ако vi е сметнал за сърна или нещо подобно, защо е трябало да стреля, след като много добре е знаел, че с тази пушка може да убие само някое дребно животно, например зайче или лисица? Още нещо не е ясно: защо не се е прицелил отново над вас, когато сте се навели над мисис Марш или когато сте изтичали на шосето? Аз смяtam, че стрелецът с бил напълно доволен от постигнатото и е избягал. Изводът е, че е искал да убие мисис Марш — още от самото начало!

— О, Божичко! — простена отчаяно Мира. Тя беше в безизходица.

— Но може и да съм пропуснал нещо. Защо някой иска да vi премахне, мис Линдън? Имате ли врагове? Франк Грегъри не знаеше много за вас. Сторили ли сте някому нещо, заради което той ще иска да си отмити?

Това наистина не беше обвинение, но не беше и особена любезнотъ. Мира разбра, че само въз основа на нейните неясни подозрения този мъж няма да промени мнението си. Въпреки това реши да опита отново.

— Шериф, когато бяхме в Дрезден Фарм, наблизо нямаше жива душа. Там си поговорихме малко, а после именно мисис Марш

предложи да отидем до извора да пием бода. Тя ме хвана за ръката и ме поведе през гората. Задържа ме, когато се спънах и беше даден първият изстрел. Ако бях останала права още половин секунда, куршумът щеше да ме улучи в главата, но аз паднах и той улучи рамото на мисис Марш. Същото щеше да се случи, ако бях се задържала по-дълго на колене. Затова вторият куршум улучи бедрото на мисис Марш. И двата изстрела пронизаха Мери точно на местата, където малко преди това беше главата ми.

Акселсон присви очи и отбеляза:

— Вие току-що обвинихте мисис Марш в съучастие в убийство.
— Не мога да променя фактите — отговори измъчено Мира.
— Това звучи доста мистериозно, но ще се опитаме да намерим верния отговор. Имате ли да кажете още нещо, мис Линдън. Например все още не ми е ясно защо са искали да ви убият. Как смятате?

— Аз само ви казах мнението си за случилото се — отговори примирено Мира. Тя разбра, че е безсмислено да се опитва да убеди шерифа.

— Добре тогава. Разбрах, че ще останете до петнадесети. Вероятно ще имаме възможност да си поговорим пак. Съжалявам, че преживяхте тежки дни точно в моя окръг. Но смея да ви уверя, че иначе тук е много спокойно. А сега е време да си вървя. Ще проверя дали хората ми не са открили нещо ново.

— Довиждане, шериф — промълви тихо Мира.

— Довиждане — отговори шерифът и тръгна да излиза. Но на вратата се обърна и каза: — Не сме се сетили за още една възможност. Единият изстрел е високо, другият ниско. Може би са искали да застрелят и двете. Извадили сте голям късмет, че сте паднали точно навреме. До скоро.

11

Около девет часа Ели влезе в стаята на Мира. Носеше чай, препечени филийки и две яйца. Мира веднага попита за състоянието на Мери.

— Тя не се оставя лесно да бъде победена — отговори Ели. — От два часа насам непрекъснато приказва, въпреки, че Адлер я натъпка с успокоителни. Май мъжът ѝ е по-зле от нея. Той хленчи и мърмори и за двамата.

— Ели, аз ще се опитам да стана. Още е рано. Всичките ли са в библиотеката?

— Да. Смятате ли, че имате достатъчно сили?

— Разбира се. Не издържам повече в леглото.

След като Ели си отиде, Мира вечеря с апетит, облече се и слезе в библиотеката. Отвори вратата и с това прекъсна Си, който беше застанал в средата на стаята и говореше на роднините си. Ако се съди по израза на лицата им, те се зарадваха на появата ѝ.

Джаксън веднага скочи и отведе Мира до един стол. Франк Грегъри ѝ подаде чаша шери и разговорът продължи. Всеки правеше предположения, друг ги отхвърляше, всички изказваха аргументите си. При това Мира узна, че шерифът е взел със себе си всичките три 22-милиметрови пушки, които се намираха в Грегъри Истейт.

— Да беше взел и пистолета ти — обърна се Луиза към Си. — Никога няма да проумея защо вечно го мъкнеш със себе си.

— Той не взе пистолета ми лельо Луиза, защото Мери е ранена с пушка. А аз нося пистолета си, само когато излизам из полята. Може би точно сега ми е нужен. С какво ще стреляме, ако Ейб забележи някоя кукумявка на тавана? Или ако Ели види плъх в избата? Ами ако някой престъпник реши да открадне най-доброто ти кристално кълбо? Всичко щеше да изглежда другояче, ако големият ми брат беше добил смелост да отиде в гората и да хване стрелеца.

— Който веднъж е бил войник, винаги си остава такъв — въздъхна Франк. — Във всеки случай нямам голямо доверие на

шерифа. Не би било лошо да наемем някой първокласен детектив от Ню Йорк.

— Но защо? — попита Си. — Най-добре е да предадем случая в ръцете на леля Луиза. Леличко, би ли поговорила с твоите астрални приятели? Или пък погледни в кристалното си кълбо! Може би тук ще имате по-голям успех, отколкото при доста други случаи.

Настъпи неловко мълчание. Луиза се изправи и хвърли гневен поглед на племенника си. Си, обаче, се ухили насреща ѝ без всякакъв респект. Тогава Луиза излезе от библиотеката с високо вдигната глава.

— Това беше извънредно грубо — обади се Франк. — Не мога да позволя да се отнасяш така с леля си, Сайлъс. Бъди така добър да отидеш да ѝ се извиниш.

— Но първо е длъжен да се извини на нашата гостенка — намеси се Джаксън.

Си обаче тръгна лениво към вратата, без да каже нито дума. Преди да излезе, той се усмихна на брат си и чичо си и подхвърли:

— О, вие, мечтатели!

После безсръмно намигна на Мира и изчезна.

* * *

Мира тъкмо запали лампата в стаята си и заключи вратата, когато забеляза, че на един стол до прозореца най-спокойно се е изтегнал Си. Тя едва не се обърна да си излезе, когато той се усмихна с обезоръжаваща усмивка на момче, което е успяло да направи поредната си лудория.

— Здрави. Вече си мислех, че въобще няма да се приберете.

— А вие май нямате никакво възпитание.

— То е доста голяма пречка в живота ни. Седнете, Мира. Нека да си поговорим.

— Не искам да говоря с вас. Уморена съм и не мога да разговарям с когото и да било в десет и половина вечерта. Затова ви моля да си идете.

— Веднага. Какво казахте на шерифа?

— Това не Ви засяга.

— Засяга ме, и то много. Днес сестра ми беше ранена, ако благоволите да си спомните това.

— Мисля, че на вас не ви пuka за нея, нито за когото и да било друг. Вие сте непоносим. Бедната ви леля ужасно се засегна.

— Само така изглежда. Тя не се обиди. Тя е луда. Много добре знам какво е направила като се е прибрала в стаята си. Загасила е светлината, запалила свещ и е потънала в света на любимите си духове. Моята леля Луиза е откачена, Мира. А аз нарочно исках да я ядосам.

Мира разбра, че зад думите му се крие нещо.

— Не ви разбирам.

— Естествено, че не. Не можете да ме разберете. Затова да си поговорим за Акселсон и за вас. Чух описанието на Мери, сега бих искал да чуя вашето. Мога да си представя, че няма да са съвсем еднакви.

Мира започна да разказва, но не спомена нищо за подозренията си спрямо Мери, както и за последните ѝ думи, преди да изгуби съзнание.

— Аха, значи стояхте на шосето, след като току-що сте били свидетел на нещастен случай по време на лов. Нямали сте причини да смятате, че изстрелът е отправен нарочно, а съм сигурен, че не сте намерили време да се замислите по-дълбоко над тази история. Никога не съм ви смятал за истерична, Мира. Какво толкова ви уплаши, та избягахте презглава?

Мира сведе очи, размишлявайки трескаво, какво да отговори. Дали да му се довери? Изглежда той наистина искаше да ѝ помогне, а щом е истински приятел, най-добре е да знае всичко.

— Ако ви кажа... Ако ви разкажа всичко, обещавате ли ми да ме изслушате и да ми вярвате? Не бива да мислите, че и аз съм откачила като леля ви.

— Зависи от това, колко е странна историята ви. Но ще ви слушам, Мира. И не премълчавайте нищо, защото накрая може да се окаже съвсем различно.

— Накрая?

— Да. Защото ще има край, бъдете сигурна.

Мира не успя да му се противопостави, дори и да искаше. Затова започна да разказва — всичко отначало. За първата си нощ в

грамадната къща, когато над нея се спусна сивият облак, за нещастния случай в колата на Франк, дори за това, че Луиза я беше заключила в шкафа за бельо. Най-после подробно обясни своята версия за изстрелите в гората. Не забрави да спомене и кражбата на документа.

Накрая изтощена помълча известно време и продължи:

— Нищо не разбирам. Искам да ми се върне завещанието и ще се махна оттук. Ако не успея да се защитя пред съда, това е нещо, но ако загубя живота си това е съвсем друго. А аз съм сигурна, че някой отново ще се опита да ме убие, ако остана в тази къща. О, Си, нали ще ми помогнете да се махна оттук? Добре, ще се откажа от документа, даже и от колата си. Вземете имота, вземете всичко, което искате. Искам веднага да си отида от тази ужасна къща и тези страшни хора в нея! Моля ви, бъдете мой приятел! Помогнете ми да си отида още тази нощ!

Си стана и отвори куфара ѝ, без да я помоли за разрешение. Измъкна отвътре смачканата пижама и внимателно я помириса. После я хвърли обратно и сърдито се огледа из стаята. Накрая седна и втренчено изгледа Мира.

— Значи мислите, че днес Мери е попаднала в собствения си капан, поставен за вас? Освен това твърдите, че чично Франк нарочно е отворил вратата на колата и ви е изхвърлил навън. Смятам, че преувеличивате.

— Но документът! Някой го открадна!

— Възможно е.

— Ами колата ми? Досега палеше безотказно. Някой иска непременно да ме задържи тук. Сигурна съм, че Луиза знаеше...

Си вдигна рамене, като че ли искаше да каже, че всички действия на леля му са необясними. После стана и се протегна.

— Си, какво да правя сега? — проплака отчаяно Мира.

— Каквото искате, моето момиче. Тъй като колата ви не е в ред, вземете някоя друга. Но съм абсолютно сигурен, че в нито една не е оставен ключът. Затова ще почакаме Ейб Тагърт да я поправи. Сега е вече късно. Вие сте уморена и аз съм уморен. Наспете се хубаво. Утре рано ще взема един камион и ще ви откарам в Грантвил. Хотелът е доста мизерен, но пет-шест дни не са много.

— Бих предпочела да си тръгна още тази нощ, Си.

— Ето я пак нашата чудачка — поклати глава Си. — Какво може да ви се случи през тази нощ? Вече всички са в леглата, с изключение на нас двамата и може би някои от духовете на леля Луиза. Заключете добре вратата на стаята си. А аз ще проверя още веднаж цялата къща, преди да си легна. Повярвайте ми, тази нощ няма да ви се случи нищо.

— Откъде сте толкова сигурен?

Си се усмихна.

— Аз ще бдя над вас. Леко спя, а и както казва чично Франк, обичам да си играя на войници. Ако някой замисля нещо лошо, трябва да се позамисли два пъти, когато установи, че някой като мен броди из коридорите. Лек сън, Мира!

Си отключи вратата, огледа се внимателно в коридора и хвърли последен поглед към Мира.

— Лека нощ, чудачке! — пошепна той.

— Мразя ви! — изсъска тя след него.

Когато Си излезе, Мира стана и грижливо заключи вратата. Тя пламтеше от гняв. Не беше стигнала доникъде. Беше на същото място, както и преди три дни. И нямаше никакви изгледи ситуацията да се подобри.

12

Мира угаси всички лампи, освен тази на нощното си шкафче и си легна. Обаче не можа да заспи. Непрекъснато изброяваше в ума си въпросите, които не беше задала на Си, и аргументите си срещу евентуалните му отговори.

Изобщо Си като че ли не беше твърде впечатлен от преживяванията на Мира. А тя му беше разказала всичко. Той обаче, той не ѝ беше казал нищо.

Внезапно на вратата леко се почука. Мира хвърли поглед към часовника си и видя, че е един и половина. Отново се почука и тъй като тя все още размисляше, дали да се обади, чукащият завъртя дръжката на вратата. Тъй като беше заключено, нощният посетител почука този път по-силно.

— Да! Кой е? — попита страхливо Мира.

— Самуел. Мистър Марш, мис Линдън. Мога ли да поговоря с вас?

Мира едва не се засмя от облекчение. От цялото ужасно семейство този дребен мъж бе най-безобидният.

— Момент, мистър Марш — обади се тя, скочи от леглото, приглади косата си и отключи.

Самуел застана пред нея, облечен в утринния си халат и с грижливо пригладена рядка коса.

— Влезте, моля — покани го Мира. — Аз не спях. Днес се случиха твърде много неща. Как е Мери?

— Спи, защото я натъпкаха с успокоителни. Тя е толкова силна и самостоятелна. Бедната! Заради нея съм дошъл в този късен час.

— Моля, седнете. Нараняването на Мери сигурно много ви е разстроило.

Самуел Марш изгледа Мира със странен израз в очите.

— Не, съвсем не. Е, малко все пак, може би, но много повече се тревожа за вас.

Мира трепна и го загледа внимателно, макар че в държанието му нямаше и следа от агресивност.

— Май не ви разбирам твърде добре, мистър Марш.

— Може би не трябваше да ви го казвам, но Мери е съвсем сигурна, че днес някой е искал да убие вас, а не нея. Естествено, тя довери това само на мен и след като изслушах подробния й разказ, трябва да кажа, че тя има право.

— Странно, мистър Марш — произнесе колебливо Мира, — но аз стигнах почти до същото заключение.

— Говорихте ли с някого за това, мис Линдън?

— Да, в края на краищата, на никого не му е приятно да го уплашат до смърт. Говорих с шерифа и със Сайлъс.

— Със Сайлъс ли? — прошепна изплашено Самуел.

— Защо не?

— Нима не разбираете? Мери с била тази, която с предложила да отидете до извора. Тя ви е задържала да не паднете и двата куршума щяха да улучат вас, ако не бяхте се отърколили на земята. Полицията веднага ще сметне, че Мери нарочно ви е отвела там.

— Обаче ако наистина е имало такъв план, той пропадна. Естествено, че съжалявам за това, — което се случи с Мери, но съм сигурна, че ще се справи с шока и с раните много по-добре от мен. Вярно е, че разсъждавам egoистично. Но все пак се надявам да ме разберете.

— Естествено, мис Линдън. Но сега ви моля от все сърце да си отидете. Още утре напуснете тази къща! Знам, че трябва да се явите пред съда по делото за имота, факт е също така, че един Грегъри подпали къщата ви и семейството е просто задължено да се погрижи за вас. Но много по-добре е веднага да си отидете. Каквото и да се надявате да спечелите, то не може да се сравни с живота ви.

— Моят... живот?

Той кимна.

— Който и да се е опитал да ви убие, той ще се опита пак. И ако този път успее, полицията ще разследва всички обстоятелства около смъртта ви и непременно ще си припомни днешните ви показания. Тогава сигурно ще набедят Мери в съучастничество, макар че и тя самата е била ранена.

— Значи, аз не съм единствената, която мисли egoистично — отбеляза Мира. — А чия съучастница е според вас Мери? И изобщо — защо някой би имал интерес да ме убие?

— Не знаете ли защо? — попита Сам.

— Не, не зная.

Той сведе очи, сякаш искаше да скрие мислите си от питащия ѝ поглед.

— Не съм съвсем сигурен, че и аз знам, мис Линдън. Всъщност аз не съм член на това семейство. Но обичам Мери с цялото си сърце, а вашето присъствие в този дом е опасно за нея. О, толкова е ужасно да си мъж и при това да имаш толкова малко сила и смелост. Седя си аз тук и разказвам на една прелестна млада дама, че я заплашва смъртна опасност, без да имам смелостта да ѝ обясня и да приема каквото и да било. Просто ви моля в името на Мери и на мен: напуснете „Грегъри Истейт“ и никога повече не се връщайте!

Собствените му думи дотолкова го изнервиха, че той скочи и почти бегом напусна стаята. Напълно смутена и объркана, Мира остана да гледа след него. Нямаше никакъв смисъл да го разпитва повече. Тя беше сигурна, че той не знае нищо, а само предполага някои неща.

Но беше крайно време нещо да се промени. Тя трябваше да знае, защо именно нея е споменал в завещанието си старият Сайлъс А. Грегъри и защо един от наследниците му — или всички вкупом — не се спираха дори пред убийство.

Въпреки че беше четири часът сутринта, Мира реши, че няма да чака нито минута повече. Веднага щеше да слезе долу и да потърси обяснение от Ейб Тагърт.

* * *

Мира мина през кухнята и излезе на задната веранда. Оттам ясно се виждаше къщата на прислугата. Тя беше едноетажна, но обширна. По-рано в нея са живели готвачи, камериерки, домашни майстори и градинари, но сега подслоняваше само Ейб и Ели. Мира знаеше, че няма лесно да открие Ейб, но беше решена на всичко. Тръгна по

пътеката към къщата и бързо изкачи няколкото стъпала до входа. После силно почука на вратата и извика:

— Ейб Тагърт!

След известно време се чуха стъпки. Някой дръпна резето и отвори вратата. Появи се Ели в широк стар халат и с разпуснати коси.

— О, вие ли сте? — промърмори тя. — Какво искате?

— О, Ели, тук ли е мистър Тагърт. Трябва да поговоря с него.

— По това време! Да поговорите с него? Но какво има? Да не е избухнал пожар? Или сте видели крадец?

— Просто искам да говоря с него. Много е важно — поне за мен. Тук ли е той?

— Отде да знам къде е този стар чудак? Той идва и си отива и аз не му обръщам внимание, както и той на мен. Защо не се върнете в стаята си и не поспите още няколко часа? Утре рано ще го видите. И аз имам нужда от сън. Трябва да се грижа за цялата къща.

— Ели, непременно трябва да говоря с мистър Тагърт! Събудете го, кажете му, че съм тук.

— Вижте, мис Линдън, вие сте гостенка тук и аз си знам задълженията, но никой няма право да ме буди посред нощ. Вече причинихте достатъчно неприятности в този дом.

— Ели, това е много важно за мен. Моля ви...

— Вижте какво ще ви кажа: върнете се обратно в къщата, а аз ще събудя Ейб и ще му кажа, че искате да говорите с него. След пет минути ще дойде при вас. Съгласна ли сте?

— Разбира се. Ели, толкова съм ви благодарна и толкова съжалявам, че ви събудих. Но наистина е важно.

— Добре де, добре, вървете сега — промърмори Ели и тръшна вратата под носа й.

Мира остана смаяна в тъмното, мислейки за странното държание на прислужницата. Но все пак беше разбирамо. На нейните ръце тежеше цялата къща и работата й не беше никак лека.

Тя бавно тръгна обратно към голямата къща. Влезе в кухнята, наля си мляко в голяма чаша и се отправи към стаята си, отивайки по гълтка. Ейб не се появи, а Мира нямаше достатъчно смелост да отиде отново в къщата на прислугата. Тя се отпусна на леглото си и когато вече се зазоряваше, заспа дълбоко.

Малко след седем се стресна от силен шум по коридора.

Ейб Тагърт беше тръгнал към стаята й, но не беше успял да стигне дотам. Сара Грегъри, която обичаше да става рано, беше открила стария надзирател в малкото антре пред дневната. Черепът му беше разбит.

13

Шериф Акселсон веднага се появи на местопрестъплението. Един от първите му въпроси беше знаят ли членовете на семейството, защо старият човек е ходил из къщата в този късен час.

Мира тъкмо отвори уста, за да отговори, когато някой здраво я стисна за лявата ръка. Тя се извърна настрани и с изненада видя до себе си Ели.

— Старият Ейб беше доста особен — заговори веднага прислужницата. — Той спешелошо, затова често ставаше и обикаляше наоколо или сядаше някъде и гледаше небето. В последно време като че ли не беше съвсем наред с главата — вече от тридесет години работя заедно с него. Не мога да си представя кой би могъл да убие бедния човек.

— Но някой все пак го е направил — обади се Си, който изглеждаше разстроен.

Сара плачеше в ръцете на Луиза. Джаксън стоеше до тях и гледаше в земята, а Франк Грегъри се беше разположил на един стол като някой мрачен Буда. Самуел вероятно беше при Мери. Мира обходи с поглед присъствуващите и едва не изпищя. Тя беше повикала посред нощ бедния старец и заради това някой го беше убил!

— Ели — промълви безпомощно Мира.

— Дръжте си устата, млада госпожице — изсъска й жената. — Това засяга само семейството, не се месете. Шерифът си върши работата.

— И така разследването започва — казваше тъкмо шерифът. — Ще видим какво ще ни донесе. Но трябва да призная, че в последно време тук се случват доста необясними неща. Първо мис Линдън изпадна от една луксозна кола с двойно осигурени врати, после в една къща избухна пожар, след това пък някакъв луд, когото все още не сме открили, стреля в мисис Марш и, сякаш това не е предостатъчно, убиват стария Ейб Тагърт. Странното е, че не намерихме на местопрестъплението предмета, с който са го ударили по главата.

— Малката кушетка е толкова тежка, от три масивно орехово дърво — отбеляза Джаксън.

— Тя е ъгловата и е дървена — припомни шерифът. — А дупката в главата е кръгла и кожата не е наранена.

— Бедният Ейб — продължи да хълца Сара.

Очите на Мира и Си се срещнаха. Тя се запита дали и той усеща целия фалш на положението.

— Кой го е видял последен? — продължи да задава въпроси Акселсон. — Ще започна с вас, Ели, тъй като живеете в една къща.

— Видяхме се около единадесет. Тъкмо когато си лягах, Ейб влезе в стаята ми и каза, че помпата има нужда от сериозен ремонт. След това излезе и го чух как обу ботушите си и отиде някъде.

— Откъде знаете, че си е обул ботушите — осведоми се шерифът.

— Да не мислите, че след тридесет години не мога да различа всеки шум от стъпките му? В тази стара къща го чуха даже като ходеше по чорапи из бърлогата си.

— Когато го намерихме, Ейб не беше с ботуши, Ели — каза меко Си.

— Това щях да кажа. После Ейб влиза и излиза още десетина пъти. Шерифът ме попита, кога съм го видяла за последен път и аз отговорих точно.

Акселсон постави същия въпрос и на останалите, но никой не можа да даде точен отговор. Затова се стигна до извода, че именно Ели последна е видяла Ейб около единадесет през нощта.

Мира не разбираше защо Ели иска да й попречи да говори. Може би Ели говореше искрено, но все пак Мира можеше да даде показание, че около пет часа сутринта е минала през антрето, където беше намерен Ейб. Все още не беше установен точният час на смъртта.

— Какво ме попитахте, шериф? — стресна се тя, когато той се обърна към нея.

— По кое време сте си взели чаша мляко от кухнята, мис Линдън?

— Мляко ли? — изненада се Мира.

— Помощникът ми казва, че снощи сте изпили чаша мляко в стаята си. Намерил е чашата там.

— Аз ѝ донесох млякото, преди да отида да спя — намеси се бързо Ели. — Беше около десет часа. Нали така, мис Линдън?

Мира кимна, не толкова от страх, а защото ѝ се искаше да вярва, че Ели иска да я предпази от по-подробен разпит. Разговорът продължи още около час и когато шерифът си тръгна, той изрично предупреди обитателите на имението никой да не го напуска до второ нареждане. Ето че планът на Мира да си отиде оттук с помощта на Си пропадна.

Ели се зае да приготви обяд, а Си предложи на Мира да посетят Мери. Мира веднага се съгласи. Двамата се качиха на втория етаж и влязоха в стаята на Мери. Посрещна ги Самуел.

— О, мис Линдън... и ти, Си! Влезте! Вече си мислехме, че ни забравихте. Ели каза, че следствието е свършило.

— Съвсем не, Сам — поправи го Си.

— Намериха ли убиеца? — попита веднага Мери. — О, Мира, толкова се радвам, че дойдохте да ме видите! Вземете си стол и елате да седнете до мен.

Мира не очакваше подобно сърдечно посрещане и това я зарадва. Но тя забеляза, че докато Си разказваше за посещението на шерифа, Самуел непрекъснато я наблюдава въпросително. Когато нищо не се спомена за ношното му посещение при Мира, той въздъхна с облекчение.

След като Си завърши разказа си, той помълча известно време. После стана, отиде до прозореца и заговори:

— Странно нещо. Ели е последната, която е видяла Ейб жив, но точният час на смъртта не можа да бъде установен. А аз случайно узнах, че ти, Самуел, около два часа през нощта си минал през това антре и след около двадесет минути си се върнал обратно.

— Откъде знаеш? — извика Самуел.

— Защото тръгнах след теб. Но не мога да разбера, защо вие, Мира, премълчахте ношното посещение на Самуел в стаята ви. Акселсон би трябвало да го знае, защото това доказва, че в два часа през нощта Ейб е бил още жив.

— Защищавай се, глупако! — скара се Мери на мъжа си.

— Нямаше нищо лошо. Мери, наистина нищо. Не можах да заспя и страшно се тревожех за теб. Затова отидох да поговоря с мис

Линдън. Не сме правили нищо друго. Аз останах при нея само няколко минути! — разгорещено се оправдаваше Самуел.

— Точно така — потвърди Мира. — Не беше нещо важно и аз просто забравих да го спомена.

Мери се усмихна на съпруга си и той въздъхна с облекчение.

— Сам имам още един въпрос — продължи Си. — Не се преструвай, а се опитай да си спомниш. Около 30 минути си прекарал в стаята на Мира. Тя беше ли си легнала?

— Не, лежеше облечена в леглото.

— А ти къде седеше?

— На стола до нощното шкафче.

— Сега се опитай да си спомниш точно. На нощното шкафче имаше ли чаша мляко — пълна или празна? Помисли добре!

— Чаша мляко? Не, не си спомням да е имало чаша, нито пълна, нито празна. Имаше ли, Мира?

Мира се почувствува притисната до стената. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си признае.

— Не, нямаше. Аз отидох в кухнята около пет часа сутринта и си я взех сама. Бях излязла навън да се поразходя и като се върнах в къщата ми се допи мляко. Кълна се, че по това време мистър Тагърт го нямаше в салончето.

— Зная, Мира — успокои я Си и я потупа по рамото, — просто ми е интересно защо Ели изльга. Дали е искала да прикрие вас или себе си? Но като си помисли човек, вие също изльгахте, Мира, или поне станахте съучастник в една лъжа. Питам се само защо вие и Ели, а и Самуел, непременно трябваше да премълчавате, че през последната нощ много хора са се разхождали из къщата. А това ме навежда и на още един въпрос: снощи не сте могли да заспите и в два часа все още сте били облечена. В пет часа сутринта сте излезли навън в тъмнината, въпреки че предишния ден беше стреляно по вас. Ако Акселсон узнае всичко това, лошо ви се пише. А ти, Сами, ще заемеш съседната килия, да не говорим пък за Ели!

Сега вече чашата преля. Мира впи очи в Си задъхана от гняв, каза:

— Каквото и да си мислите, Сайлъс Грегъри, аз нямам нищо общо със смъртта на мистър Гагърт. Мистър Марш също. Не знам защо Ели изльга, но знам, че вие също сте между нощните птици! Вие

сте видели Самуел да влиза в моята стая, знаели сте, че мистър Тагърт не е лежал мъртъв в антрето, когато аз съм отишла да си взема мляко. Значи не сте си лягали през цялата нощ. Не си спомням обаче да сте информирали шериф Акселсон за всичко това. Какво криете всъщност, Си?

— Един на нула за Мира! — извика триумфиращо Мери. — Изповядай се, братле!

— Каквото и да крия, то ще си остане моя тайна — отговори упорито Си. — Първо трябва открия убиеца на Ейб.

— Не е редно да се укриват показания в случай на убийство — намеси се раздразнено Самуел.

Тебе май въобще не те е грижа за това, че някой стреля по Мери.

— Дръж си устата, Сам — изръмжа Мери и се обърна към Си. — Аз ти имам доверие, братко, макар че Мира не ти вярва. Смятам, че трябва много да внимаваме с показанията си. Ейб вече го няма. За няколко дни ще се обединим с теб, Си, за да открием убиеца. Макар че не знам как попаднах в това положение, съм готова на всичко. Мира доби смелост и прошепна:

— А аз мисля, че и вие сте вътре в тази история, както и останалите.

— Така ли? И доколко? — попита предизвикателно Мери.

Си изгледа сестра си, а после се обърна към Мира, която вече съжаляваше, че си е отворила устата.

— Предполагам, сестрице, че на Мира много ѝ се иска да узнае, какво си искала да кажеш, когато си нарекла стрелеца „този проклет глупак“?

Мери широко отвори уста, а Самуел неспокойно се размърда на стола си. Само Си беше спокоен както винаги. Той протегна ръка към Мира, издърпа я от стола и я потегли към вратата.

— С това съвещанието на хората от стъкления дом завърши — отбеляза той и двамата излязоха.

14

Пред вратата Мира спря и се обърна към Си.

— Снощи Ейб е искал да дойде при мен и затова са го убили — призна тя.

— Откъде знаете? — сепна се Си.

Мира разказа подробно за посещението си в къщата на прислугата и за разговора си с Ели.

— Кой знаеше за намерението ви да говорите с Ейб? Да не би да сте казали на Сам?

— Не, само Ели. А вие защо не принудихте Мери да отговори?

— Защото сигурно щеше да изтъже. Може би е очаквала да се случи нещо с вас, без да знае точно какво. И когато са прозвучали изстрелите, тя е нарекла стрелеца глупак, не защото ви е пропуснал или е избрал този начин на разправа, а защото изобщо се е опитал да ви убие.

— Значи вярвате, че изстрелите са били срещу мен?

— Разбира се, и убиецът е знал, че с Мери сте отишли в Дрезден Фарм. С една дума, някой от семейството с решил да ви премахне.

— Той сигурно е луд! — извика Мира.

— А може би идиот или просто хитра лисица? Може да избирате, защото в нашата къща са представени и двата вида. Така, а сега трябва да свърша още нещо. По-късно ще се видим. Пазете се, Мира! Не завивайте зад ъгъла, без да сте проверили, дали там не се крие някой и не се разхождайте по тъмното.

И той спокойно закрачи нанякъде. Мира едва се овладя да не изкрешчи подире му. Винаги, когато тя беше накрая на своите сили, той почваше да се шегува. В момента тя го мразеше страшно.

Затова решително се отправи към стаята си и гълтна две успокоителни, които й беше оставил доктор Адлер.

* * *

Преди вечеря в библиотеката се появи Харалд Роби и съобщи за последните резултати от полицейското разследване. Нямаше да има оглед на трупа, докато не излязат лабораторните резултати.

Всички изглеждаха зарадвани от тази новина и продължиха да разговарят помежду си.

Мира огледа седящите спокойно хора и след известно време високо каза:

- Боже Господи!
- Какво има, мис Линдън? — попита Франк Грегъри.
- Просто се учуших на нещо.
- И какво е то, Мира? — попита Джаксън.
- Чудя се, че всички сме толкова спокойни — отговори Мира.
- В края на краишата между нас има убиец...

По време на цялата вечеря Мира усещаше напрежението, предизвикано от неочекваната ѝ забележка. За пръв път тя се държа грубо, но не се укоряваше, защото самомнителното държание на семейството беше направо непоносимо. Със смъртта на Ейб беше настъпил момент, когато всяка култура на поведение и всяко самообладание трябваше да свършат. Най-много я учудваше Ели. Нали тя беше най-близка с умрелия.

Когато най-после вечерята свърши, Мира си отдъхна. Самуел веднага се качи при жена си, а Мира излезе от столовата, придружена от Джаксън и Си.

— Бихме могли да пием кафе на верандата — предложи Джаксън. — Нощта е приятна и свежият въздух ще ни се отрази добре. Си, помоли Ели да ни донесе кафе, а аз ще придружа Мира на верандата. А може би няма да се присъединиш към нас?

— Напротив, ще дойда — усмихна се Си. — Ей сега ще се върна, Мира, точно навреме, за да ви спася от домогванията му. По този начин ще ви спестя съдба, която е по-страшна от смъртта, повярвайте ми!

Против волята си Мира се засмя. Джаксън се намръщи и я изведе навън.

— Добре ли сте, Мира?

— Не зная — призна тя. — Не биваше да пия мартини преди вечеря. Но май причината е в успокоителните, които ми предписа доктор Адлер.

— Той явно е забравил да ви предупреди, че не трябва да пияте алкохол. Селските хипита май наричат това „да си направиш главата“ — усмихна се той.

Двамата седнаха на градинските столове. Неочаквано Мира попита:

— Как мислите, Джаксън, кой ли е убил мистър Тагърт?

Младият мъж се приведе напред и объркано примигна. Мира веднага съжалла за смелия си въпрос. Нали тя беше тази, която преди половин час обвини един от членовете на семейството в убийство. Тя сmutено се загледа пред себе си. В този момент се появи Си с таблата.

— Вие двамата дух ли видяхте? — усмихна се той.

— Току-що попитах Джаксън кой според него е убиецът на Ейб Тагърт — призна си Мира.

— Много добър въпрос. Е, Джаксън, кой е убиецът?

— Нямам понятие.

— Откога? Как така се случи нещо, за което ти нямаш и понятие? Хайде да се опитаме заедно. Първо: кой вчера стреля по сестра ти? Винаги съм смятал, че само мъжът ѝ има право да я застреля, но той въобще не влиза в сметката, защото нито може да изтича до Дрезден Фарм и обратно, нито пък да различи единия край на пушката от другия.

— Може ли и аз да изкажа едно предположение? — обади се Мира.

— Разбира се, че може — отговори учудено Джаксън.

— Смятам, че трябва да се стесни кръгът около хората, които имат достъп до 22-милиметрова пушка и знаят как се стреля с нея.

Си се засмя.

— Чудесна мисъл! Ейб имаше такава пушка, но тя стоеше в кухнята и с нея Ели стреляше по плъховете. И двамата бяха отлични стрелци. От друга страна обаче никой от тях не би и помислил да

зареди пушката с такива малки заряди, с каквите беше простреляна Мери.

Втората пушка стоеше в татковия шкаф. В тази стая сега живее чичо Франк. Той също е добър стрелец. Третата пушка принадлежи на Джаксън, а той също умее да стреля. Ако се надявате на отпечатъците от пръсти, Мира, ще трябва да ви разочаровам — те са от цялото семейство.

— Тогава и аз не знам какво да мисля — промърмори Мира.

— Но списъкът ще бъде съкратен, защото ще търсим човек, който знае къде се намира някоя празна 22-милиметрова пушка, но не умее да различи едните патрони от другите и не е особено добър стрелец. Хората от лабораторията сигурно ще установят коя пушка е била използвана и от коя пушка са извадени патроните. Как смяташ, Джаксън?

Младият мъж отвори уста да каже нещо, но не успя и само кимна.

— Като че ли става студено — прошепна Мира.

— Да — съгласи се Си. — Внезапно застудя, нали?

15

На следващата сутрин след закуска Си хвани Мира за ръка и я отведе в библиотеката. Затвори грижливо вратата и заговори:

— Трябва да обсъдим нещо важно, Мира. Но първо ще ви покажа нещо.

В ъгъла на стаята имаше стъклена витрина, пълна с книги. Си отвори вратата и показа на Мира 14 тома, подвързани с червена кожа.

— Тези томове съдържат четиридесет години от живота на моя дядо. Това не е точно дневник, тъй като са изпуснати много подробности.

Но това е хроника на издигането на един мъж през втората половина от живота му. Записките започват през испано-американската война. Когато войната свършила, дядо ми толкова бил свикнал с всекидневните си записи, че никога не се отказал от тях. Никога, чувате ли!

Мира разбра.

— Значи ще узнаем подробности за последните години от живота му?

— Правилно. Узнах, че до смъртта си е бил напълно с ума си, могъл е да мисли и пише. Доказват го последните писма, които е писал малко преди да умре, а да не забравяме и шестте подписа, поставени под документи за собственост върху малките ферми около имението. Затова се съмнявам, че е престанал да води дневници две години преди смъртта си, т.е. в началото на 1939 година. По това време стават толкова политически и обществени събития, че подобно прекъсване ми се струва невъзможно.

— Прочетохте ли тези хроники, Си?

— Дума по дума, и то още преди да навърша 20 години. Прочетох ги повторно преди известно време. Проблемът ми е, че не си спомням някои подробности от дневника за 1940 и 1941 г., защото съм го чел преди 10 години. Да, томовете бяха 15, а сега намирам тук само 14. Предполагам, че някой е решил да унищожи записките на дядото от

последните години на живота му. Последните две години и особено последните два месеца са много важни. Разбирайте ли какво искам да кажа?

— Да. В този последен том сигурно се съдържа отговорът на всички въпроси, които засяват всички ни — и мен включително. Защото аз никога не съм знаела, поради каква причина дядо Ви ми е завещал Дрезден Фарм. Може би родителите ми са знаели, но никога не са ми споменавали нищо. Си, точно за това исках да говоря с мистър Тагърт. Веднъж той намекна, че е присъствал като свидетел, когато е бил подписан документът... О, Боже!

Си присви очи и Мира се запита, дали и той се е замислил за същото, за което и тя. Дали подписът на Ейб върху завещанието, което беше в ръцете на крадеца, не е истинската причина за убийството му? С открадването на документа и отстраняването на единствения свидетел вече нищо не можеше да бъде доказано.

— Каза ли той, дали е имало и друг свидетел? — попита Си.

— Не, всъщност не каза почти нищо. Само че дядо ви си е играл с мен, и че родителите ми били чудесна двойка. Нищо чудно да е присъствал някой от семейството, Си.

— Може би.

— Когато прочетохте тези дневници, срещнахте ли името Брикенридж, Си? Това е моминското име на майка ми.

Си се засмя с глас и Мира усети, че ще последва някоя от арогантните му забележки.

— Откакто Ева е дала на Адам ябълката, жените винаги имат гузна съвест. И в нашето семейство от години се правят предположения, че вие можете би сте последица от някоя афера на милия ни дядо. Мисля обаче ще сте несправедлива към майка си, Мира. Не приличате на семейство Грегъри. Освен това сте лишена от всянаква подлост, която е основна характерна черта на нашето семейство. — Си седна и подпра лакти на коленете си. — Съжалявам, Мира. Понякога приказвам, без да му мисля много.

— Понякога се питам, защо трябва да мине толкова дълго време, преди да ме атакувате? Как така изведенаж разбрахте, че непременно трябва да си върнете Дрезден Фарм?

Си се ухили.

— Баща ми беше любимият син на дядо. Затова Сайлъс му е оставил имението и по-голямата част от парите. Никой, освен мен не може да повярва, че за 20 години е пропилиял цялото семейно богатство. Но това е точно така и именно затова е поставил в завещанието си клауза за отварянето му едва след пет години. Той не обичаше много Франк и Луиза и нарочно ги остави да треперят няколко години. А за Мери, за Джаксън и за мен въобще не се интересуваше. Знаел е, че не може да ни остави нищо и толкова.

Затова пък направи нещо друго, което беше неразбираемо за всички. В своето завещание потвърди волята на баща си, че шестте малки ферми трябва да останат собственост на посочените от дядото лица. И естествено моите тъпи роднини решиха, че баща ми е заровил парите в някоя от тия ферми. Затова ги изкупиха една след друга. Това започна преди няколко месеца. Вашият имот е последният!

— О, как ми се иска сега да съм в Ню Йорк и да седя на бюрото си! — простена Мира.

— Не, Мира. Вие не бива да си отивате. Всичко започна с вашето идване тук и ако заминете, никога няма да открием убиеца на Ейб. Вие сигурно ще си помислите, че искам да ви използувам като примамка, но това не е вярно. Просто трябва да зная кой от моето семейство е убиец. Акселсон никога няма да го намери, а ако ситуацията още повече се изостри, той въобще няма да се справи. Освен това вие не можете да си заминете, докато той не ви разреши. А аз се надявам, че няма да тръгнете, щом аз ви моля да останете.

На езика ѝ напираше хаплива забележка, но тя замълча. Беше доволна, че под маската на првидното равнодушие за миг надникна лицето на истинския Сайлъс. Затова само кимна.

— Добре, Си. Ще остана чак до горчивия край, който може и да е моят. Мисля, че става въпрос за нещо много по-важно от фермата. Няма да имам спокойствие, преди да узная защо така се сблъсках с роднините ви. Но ми е необходим верен приятел, Си!

Той стана и протегна ключа от шкафа с книгите.

— Това е ключът за най-добрая приятел, който някога сте имали.

Мира се опита да скрие разочарованietо си и тихо проговори:

— Надявах се, че вие сте този приятел...

Си отвори вратата на библиотеката и небрежно отбеляза:

— Титлата „приятел“ е последното, което бих желал от Вас, Мира. До скоро!

Шериф Акселсон и помощникът му пристигнаха в три часа следобед.

— Изстрелите са дадени с пушката, която е стояла в кухнята — обяви шерифът. — Дългите гилзи са били извадени, пушката е била заредена с къси патрони, а след като е стреляно, отново са поставени дългите гилзи. Хората от лабораторията твърдят, че патроните са били поставяни два пъти. Ели Глийсън и Ейб Тагърт преди известно време казаха, че с пушката не е стреляно през последните две-три седмици. Но сега тя е прясно смазана и не личат отпечатъци от пръсти.

— О, божичко! — промълви Франк Грегъри.

— Значи е бил някой, който знае как се зарежда и изпразва тази пушка — обади се Джаксън.

— И аз това казвам — продължи Акселсон. — Следователно всички вие сте заподозрени в опит за убийство. Моля ви да не напускате този дом. Мис Линдън и мисис Марш естествено се изключват от кръга на заподозрените.

— Но разбира се, шериф! — побърза да се съгласи Франк Грегъри. — Всички ние държим да видим убиеца зад решетките.

— А сега за Ейб Тагърт — заговори отново Акселсон. — Аутопсията показва, че Ейб е ударен с кръгъл предмет, увит в кърпа от някакъв син плат като копринено кадифе. Няколко влакънца са останали в косата му. Нали разбираете, че сега ще трябва да претърся къщата за парчето кадифе. Затова доведох и съответния служител.

— Тази година още не съм носил кадифе — отбеляза развеселено Си. — Май не подхожда много на обувки за тенис...

— Ще мине доста време, преди да претърсим тази голяма къща — продължи шерифът. — Не ми се вярва да открием нещо, но все пак трябва да опитаме. Май цялата нощ ще мине в търсене.

— Откъде ще започнете, шериф? — попита Луиза с ясно изразено неодобрение в гласа.

— Най-добре от партера — оттатък в западното крило, където живее мис Линдън — обяви шерифът.

За момент всички обърнаха очи към Мира и в тях просветна радост. Тя веднага разбра, че непознатият ѝ враг спокойно би могъл да скрие търсеното парче кадифе нейде в елегантната ѝ стая.

16

Към обяд на следващия ден шерифът и неговият служител бяха претърсили цялата къща, без да открият нищо. С изключение на няколкото напрегнати минути, в които двамата преглеждаха нейната стая, Мира не се интересуваше от служителите на закона и почти не ги забелязваше.

Затова пък Ели беше явно вън от себе си от притеснение. Тя вървеше след двамата мъже от стая в стая, подреждаше и бършеше прах като трескава.

След обяд Харолд Роби се появи със съдебно решение, което оспорваше наредбите на Акселсон никой да не напуска имението. Шерифът прехапа устни и укорно изгледа Франк Грегъри.

— Вие ли направихте това, мистър Грегъри?

— Не, аз, шериф — намеси се Джаксън. — Но това не нарушава вашите наредби, а просто улеснява нещата. В края на краишата ние сме служебно ангажирани хора и е твърде неприятно всеки път да ви искаме разрешение. Освен това смяtam, че без проблеми ще заловите всеки от нас, ако издирванията ви дадат резултат.

Явно беше, че семейството иска да почерпи допълнителна смелост от присъствието на адвоката си.

— Всички бяхте много любезни — заключи шерифът, признавайки се за победен. — Вернън и аз ще се върнем в града. Благодаря ви, че ни нахранихте. Моля ви, благодарете на Ели от мое име. — Той се обърна към Роби. — Семейното решение не се отнася за Ели и мис Линдън. Държа двете да останат в имението. Нали нямате намерение да се приберете веднага в Ню Йорк, мис Линдън?

— Нямам никакви планове до 15-ти този месец. Ако семейството е съгласно да ме задържи, с удоволствие ще остана още два-три дни.

— Това е лесно за уреждане — намеси се бързо Си.

След като Акселсон се сбогува, всички се впуснаха в оживена дискусия. Тъй като Мира не беше член на семейството, тя дискретно се оттегли в библиотеката. Отключи стъклена витрина и седна да чете

дневниците на стария Сайлъс Грегъри. Беше късно следобед, когато се зае с четвъртия том, в който бяха записани събития от 1900 година.

Чете дълго време необезпокоявана. Само веднъж ѝ се стори, че зърна лицето на Ели през открехнатата врата. Тъкмо остави четвъртия том на мястото му и понечи да вземе петия, когато я стресна гневен кряськ:

— Какво правите тук? — беше Луиза Грегъри. — Махайте се! Нямате никакво уважение към духа на нашия баща! Не докосвайте спомените му! Вие сте прокълната личност!

Тя нахълта като бик в библиотеката, с учудваща за възрастта си сила отгласна Мира настрани и заключи стъкления шкаф. После пусна ключа в деколтето си и се обърна към младата жена с почервеняло от ярост лице:

— Откъде намерихте ключа? — изпухтя тя. — Нямате ли респект пред живата душа на мъртвия татко? Не, нямате. Вие сте натрапница в този дом. Почувствувах го още в първия миг. Вие сте проклет враг, който руши мира, хармонията и уюта на традицията Грегъри. Веднага напуснете библиотеката, преди Бог да ви е поразил със слепота! Вървете си, казвам ви!

— Много съжалявам, мис Грегъри. Не съм искала да шпионирам... — започна Мира, но в този момент старата жена срещу нея забъбри чужди, странни думи под носа си. Това я уплаши и тя изтича навън. Качи се в стаята си и се отпусна в едно кресло. Така седя дълго, съжалявайки за загубата на ключа. Най-после проумя, че Си е бил прав в оценката за милата си леля.

* * *

Беше я страх от вечерята, но всички, включително и Луиза, се държаха както обикновено. Роби също беше останал за вечеря. Джаксън отново се държеше като галантен кавалер. Когато свършиха с яденето и стана време да преминат в библиотеката, Франк се покашля и се изправи. Настъпи тишина.

— Мис Линдън, тази вечер ще пием кафето си тук, ако нямате нищо против. Трябва да обсъдим нещо важно и Роби ще говори като представител на семейството. Преди да чуете какво има да ви каже

той, аз още веднаж ви уверявам, че ние сме ваши приятели и ще останем такива. А сега ще помоля мистър Роби да се изкаже.

— Благодаря, Франк — подхвани веднага Роби. — Е, мис Линдън, както знаете, на петнайсети този месец семейство Грегъри ще води съдебно дело срещу вас, което обаче в никакъв случай не е насочено срещу вашата личност. Това, че получихте като дарение Дрезден Фарм, не е ваше дело, нито пък е по наше настояване. То е следствие от странните хрумвания на стария Сайлъс Грегъри. Казвам „страни“, защото като негов адвокат забелязах, че в последно време разумът му често се помрачаваше и той невинаги можеше да се контролира.

— Глупости! — отбеляза лаконично Си.

— Сайлъс, трябва ли да ви припомня, че днес следобед ти беше напълно съгласен с нашето предложение? — укори племенника си Франк.

Си сви рамене, избягвайки погледа на Мира.

— Значи, мис Линдън, никой не обича да води дела. Затова днес следобед семейството обсъди един прекрасен изход от положението. Основният въпрос на делото е собствеността върху Дрезден Фарм. Вие, мис Линдън, дълги години сте смятали, че този имот е ваш. Явно е обаче, че законността на подобно завещание може да се оспорва. Както сигурно знаете, в емлячния регистър на Милфърд не е записано нищо, от което да личи, че поне един квадратен метър от имението на Грегъри е ваш. Съмнявам се, че ще успеете да намерите поне един свидетел на завещанието и въобще не вярвам, че има такъв документ.

Мира поиска да каже нещо, но Роби вдигна ръка и продължи:

— Оставете ме да се изкажа, мис Линдън. Тези достойни хора около мен не са крадци, не са алчни, а просто искат да запазят това, което отколе е тяхно. Ако обаче вие сега — веднага ни представите редовен документ, подписан от свидетели, който потвърждава вашето право върху Дрезден Фарм, семейството незабавно ще прекрати иска си срещу вас. Ако обаче вие не покажете такъв документ, семейството ви моли да се откажете от правата си върху имота, за да се избегне съдебното дело. Съгласна ли сте с нашето предложение?

Мира почувствува, че я обхваща отчаяние. Почувствува се предадена от Си, погледна към него и не повярва на очите си. Той се

засмя насреща ѝ и нахално ѝ намигна. При това кимна едва забележимо, така че никой от роднините да не разбере.

Мира доби смелост и проговори:

— Смятам предложението за справедливо, мистър Роби. Аз също не желая да се води съдебно дело. Разбира се, че нося грамотата със себе си. Ако ме извините за момент, ще отида да я взема от стаята си. Искам само да отбележа, че от самото начало ми се стори странно и детинско, две страни да се карат за едно безполезно парче земя. Веднага се връщам.

Тя изскочи навън и се облегна изнемощяла на стената, мъчейки се да намери сили да стигне до стаята си. Защо ли Си беше ѝ сминал и тайно я беше окуражил? А защо самата тя излъга, че има такъв документ, въпреки че много добре знаеше, че той изчезна. Ако им донесе само празния плик, значи да се признае за победена. Но може би Си точно това искаше...

Решена най-после да докара нещата до край, Мира взе чантичката си и се върна в столовата. Щеше да изиграе ролята си пред цялото семейство. Ще отвори плика пред очите на всички и ще се престори на изненадана, че документът липсва. А ако ѝ се изсмеят, ще ги посочи с пръст и ще им изкремчи в лицата, че всички са крадци.

* * *

Всички я изгледаха напрегнато, когато отвори чантата си и започна да търси плика. Когато най-после го усети между пръстите си, смущението ѝ се усили и, мислейки си, че сънува, тя извади ценния документ. Овладя се и заговори:

— Моля Ви, прегледайте внимателно този документ, мистър Роби! С изключение на това, че е малко избледнял от времето, той е същият, който някога сте съставили за Сайлъс Грегъри.

Присъствуващите се вцепениха на местата си — всички, освен Роби. Той свали очилата си и втренчи очи в Джаксън, който седеше отляво на Мира. Мира също обърна очи към младежа, но видя срещу себе си вместо обикновеното му любезното изражение едно разкривено от изненада и гняв лице. Той се разтрепери целият и се сви на стола си.

Мира усети как я прониза ужасна догадка: именно Джаксън е откраднал документа ѝ няколко часа преди официалното си пристигане. И всички са знаели за това, защото всички — освен Си — изглеждаха смяяни и разочаровани. Ако Мери беше тук, непременно щеше да се провикне: *Този проклет глупак!* и да добави: *Милият ми брат е крадец!* За пръв път, откакто беше дошла в тази къща. Мира се засмая от сърце.

— Проверете грижливо този документ, Роби — настоя Луиза. — Може да е фалшивикат. Нашата гостенка е способна на всичко. Аурата ѝ е мрачна.

Адвокатът разгледа внимателно завещанието и с въздишка поклати глава:

— Автентичен е. Уверявам ви, Франк, че мис Линдън ще спечели делото. Мис Линдън, като адвокат на семейството аз ви уверявам, че на 15-ти няма да има съдебен процес.

Франк Грегъри позвъни на Ели, която по негово желание донесе кристална гарафа и осем ръчно шлифовани кристални чаши. Франк наля в чашите златист ликъор и вдигна своята.

— За нашата съседка и — надявам се — за нашата приятелка! Да ни даде Бог дълги години съвместен живот! За вас, мис Мира Линдън!

Чу се доброжелателно мърморене и всички отпиха от чашите си. Само Луиза се извърна и запрати своята в камината.

— Благодаря ви — промълви Мира, изпи чашата си на един дъх и едва не се задуши, когато великолепното питие попари гърлото ѝ.

Смутеният смях, който се разнесе в стаята, бързо загълхна, когато Си почука с лъжичка по чашата си.

— Хармонията на този миг е доста повече, отколкото мога да понеса — обясни той. — Вдигнахме наздравица за нашата гостенка и сключихме спогодба. Е, щом Мира се изкачи на едно ново ниво, което съответствува на нашия собствен невъзможен статус, тя би трябвало вече да бъде пощадена от вашите груби домогвания и да може поне да спи без премеждия. Много мило от наша страна, похвално. Въз основа на нашето великолодушие ние ѝ върнахме това, което ѝ принадлежи вече доста години и едновременно с това се разказахме за мизерната си тактика. Великолепно! Но не забравяйте раните на сестра ми и убийството на моя най-добър приятел. Смята ли някой да си признае?

— Сайльс! — скочи Джаксън. — Ти си невъзможен!

— Освен едрия кокал и симптомите на лудост това е основно качество на фамилията, която ще устои докрай на разрушителната сила на бремето. Ако си мислиш, че ти си изключение, братко, иди се погледни в огледалото!

17

С изключение на хапливата забележка на Си и неспособността на Луиза да се овладее, вечерта премина сравнително приятно. Всички непрекъснато уверяваха Мира в добрите си чувства и очакваха от нея благодарност и о прощение за всички злини. Мира се показва склонна да забрави кражбата на завещанието, както и всички неприятни случки в тази къща, но, както много точно отбеляза Си, оставаше да се изяснят раняването на Мери и смъртта на Ейб.

Когато Мира се прибра в стаята си, нервите ѝ бяха опънати до крайност. Дали семейството нямаше да се събере отново и да измисли някой дяволски план срещу нея? В този миг тя със сигурност знаеше, че в тази мрачна къща с тези злопаметни люде краят за нея още не е настъпил. Вече беше извършено едно убийство. Беше твърде възможно сляпата им омраза да се излее във второ покушение срещу нея.

В сърцето ѝ отново се събуди и укрепи волята да остане жива. Нощта все още беше пред нея, а с нея и подходящите условия за нанасяне на нов удар.

Мира смени вечерната си рокля с пола и пуловер, извади завещанието от плика, сгъна го няколко пъти и го скри в коланчето на полата си.

После угаси лампите в стаята си и се измъкна навън. Къщата беше толкова обширна, че все щеше да намери някое потайно кътче, където да прекара нощта. Тя обходи голямата дневна, после столовата, помисли за миг да се скрие под голямата маса за хранене, но двете дебели колони в средата я накараха да се откаже.

Обиколи още доста стаи, търсейки подходящо място за спане, но не успя да намери нищо. А защо не в кухнята? Тя беше на първия етаж в източното крило, но Мира щеше да се промъкне там тихично и никой нямаше да я забележи.

Тя се изкачи безшумно по стълбата и се озова в кухнята. Погледна през прозореца към къщата на прислугата и видя, че прозорците са тъмни. Дано Ели вече спеше. Успокоена, тя отвори

хладилника, за да си сипе чаша мляко. За своя изненада откри вътре множество кутии кока-кола, наредени в редица, сякаш сложени, за да скрият нещо.

Мира любопитно посегна зад кутиите и напипа нещо като картоф, увito в алюминиево фолио. Беше обаче необикновено твърдо. Мира го измъкна навън и забеляза също така, че е много тежко.

Без да подозира нищо, тя отвори опаковката и изведнъж видя пред себе си увito в синьо кадифе кристално кълбо. По издърпаните краища на плата си личеше, че са хванати един за друг и кълбото е било изхвърлено като диск.

Естествено, шериф Акселсон и помощникът му въобще не бяха помислили за хладилника. А и Ели непрекъснато беше вървяла по петите им.

Мира размишляваше трескаво. Явно връзката между Луиза и Ели беше много по-тясна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Ели сигурно имаше свободен достъп до стаята на Луиза и беше взела едно от кристалните й кълба. От друга страна, Луиза непременно щеше да се развика, че й е изчезнало кристалното кълбо. Следователно и двете жени знаеха, как стоят нещата.

Все още не на себе си от неочекваното откритие, Мира изтича в библиотеката с кълбото в ръка, запали лампата и набра телефонната централа.

— Да, моля? — обади се някой.

— Моля ви, свържете ме с полицейския участък. Много е спешно!

След кратка пауза гласът се обади отново:

— Почакайте за момент!

В слушалката се чу тихо прашене и в този миг Мира неволно погледна към долната част на апаратът, където имаше цял ред копчета. При това забеляза, че едно от тях свети и веднага разбра, че не се е свързала с телефонната централа, а че някой от къщата е вдигнал слушалката.

Мира бързо остави слушалката, загаси светлината и хукна да търси Си. На всяка цена трябваше да намери стаята му, въпреки че нямаше понятие къде е тя.

Изтича през входното антре и зави по коридора, водещ към източното крило. Не беше изминала и десет метра, когато видя

насреща си Луиза, която излизаше от стаята си.

Мира се закова на място, после бавно заотстъпва назад, докато Луиза се приближаваше към нея. Внезапно изгаснаха светлините в коридора и в салона. Мира се опита да се ориентира и тръгна опипом назад. При това обаче се удари в някакъв мебел и простена от болка.

В този момент чу шум зад себе си, който приличаше на тих съскащ смях. Огледа се и установи, че никой не се смее, а срещу нея настъпва малко сиво облаче, изпръскано вероятно от пулверизатор. Горчива миризма на фосфор я удари в носа.

Луиза я нападна с газов спрей, който сигурно беше смъртоносен.

Мира изпища и хукна да бяга. Спъна се в няколко стола, удари се болезнено в маси и шкафове, падна и отново стана. Но не се предаде. Продължи да тича и неочеквано се озова отново в кухнята. Още когато видя сивия облак да се носи срещу нея, успя да съобрази, че от кухнята ще избяга навън и ще се спаси. Там можеше да изпиши и по този начин да предупреди Си.

Тя се хвърли към вратата, когато най-внезапно някой запали светлината и тя се спря заслепена.

— Помогнете ми! — извика веднага Мира. — Луиза иска да ме убие!

— Стойте на мястото си, мис! — прозвуча гласът на Ели. — Тук ли сте, мис Луиза? Да я застрелям ли веднага?

— Не, мила Ели, не — отговори гласът на Луиза точно зад Мира.
— Има една по-добра възможност.

Мира се извърна стреснато и се озова лице в лице с Луиза. Редките ѝ косипадаха в безредие по халата. Лицето ѝ беше разкривено от омраза. В ръката си държеше газова бутилка с насочен право към Мира отбор.

— Ето ти, алчна негоднице! — изсъска Луиза. — Вече няма да лъжеш цял свят с невинното си лице. Духовете те предадоха в мои ръце. Върви на оня свят!

Тя натисна копчето и пръсна право в лицето на Мира. Мира поsegна да се защити, но някой я удари по главата изотзад и тя се строполи на земята. Обаче не изгуби съзнание, а беше обгърната цялата от големия сив облак, който парализира крайниците ѝ и предизвика тежки пристъпи на кашлица.

Сигурно това е преддверието на смъртта, помисли си Мира. Съскането престана и в кухнята прозвуча истеричен смях.

Мира се помоли смъртта ѝ да бъде лека и безболезнена. Тя беше напълно уверена, че краят наближава, макар да ѝ се струваше твърде невероятно, че той идва с шумове подобни на изстрели.

Не знаеше, че болката следва човека дори в смъртта, а щом дядо Господ вдига човека с такива големи и силни ръце, явно учителите в неделното училище много са се лъгали.

Едно обаче беше наистина приятно: в небесата въздухът беше чист и свеж. Леко беше да се кашля в силните божествени обятия, които я държаха здраво. Скоро кашлицата престана, но главата я заболя ужасно. В този миг някой запали лампата и Мира пред себе си видя Си.

18

Когато Мира се събуди все още под въздействие на успокоителните, които ѝ беше инжектирали доктор Адлер, беше вече сутрин. До нея седеше Сара Грегъри.

— Как сте, Мира? — попита тя.

— Доста добре. Най-после всичко свърши, нали?

— Да, лошото отмина. Можете ли да се изправите? Донесох ви закуска, тя ще ви подкрепи. Другите са се събрали вече в дневната. Дайте, ще ви помогна!

— Благодаря ви, мисис Грегъри. Какво става с Луиза?

Сара я изгледа странно.

— Моята зълва е мъртва, Мира.

— Но не е Си, нали! Не я е застрелял той!

— Не, разбира се. Моля ви не се вълнувайте. Ели я застреля. А сега хапнете нещо. После ще поговорим за по-приятни неща.

След кафето и препечената филийка Мира се почувствува много по-добре. Облече се с помощта на Сара и двете тръгнаха към дневната. Преди да слязат долу, Сара се обърна към нея:

— Искам да знаете, че аз нямам нищо общо с това, което се случи с вас, абсолютно нищо...

Мира погали ръката на старата жена и промълви:

— Благодаря ви, мисис Грегъри. Ще се опитам да забравя всичко.

Когато влязоха в дневната, Мира се учуди, колко много хора се бяха събрали там. Имаше и доста непознати. Когато влезе, всички се усмихнаха окуражително, а Си веднага се надигна и отиде при нея.

— Почти като нова — прошепна той, взе двете ѝ ръце в своите и нежно я целуна по устните. После отведе напълно обърканата Мира до един стол, придърпа втори и седна близо до нея.

— Съжалявам, че трябваше да ви повикаме тук — започна ласкаво шерифът, — но трябва да отговорите на няколко въпроса. Чарли ще записва всичко.

Си се усмихна ободрително.

— Не се бой, Мира. Край на мъките. Впрочем, ще се омъжиш ли за мен?

Мира отбогри широко очи.

— Д-да... Си.

— Чудесно. Винаги съм искал да се оженя за богата жена.

— Богата?! Аз?

— Ти си богата откак си навършила един месец. Значи и сега, нали?

— О, да!

Си се обърна към стенографа.

— Записахте ли това, Чарли?

— Да, мистър Грегъри — ухили се той.

— Сега се подпишете и ми дайте този лист.

Чарли изпълни желанието му и Си грижливо скри листа в джоба си.

— А сега ни разкажете, какво се случи снощи — помоли шерифът.

Мира започна да разказва и почувствува, как отново я обхваща вълнение. Тъй, че накрая Си се видя принуден да й помогне.

— Ето как стоят нещата — обобщи той. — Леля ми упорито се опитваше да премахне Мира. Когато изтичах в кухнята, Ели искаше да застреля Мира, улучи обаче леля Луиза, защото беше развълнувана, а и светлината беше лоша. Както всички знаем, Ели трябваше да бъде откарана в клиника поради опасното си душевно състояние. Е, а аз веднага изнесох Мира на чист въздух, за да излезе от дробовете ѝ отровния газ. Вие, шериф, установихте, че той е смъртоносен.

Си взе в ръка обвитото в кадифе кристално кълбо и продължи:

— Няма съмнение, че Ейб Тагърт е бил ударен с това кълбо. Вероятно никога няма да узнаем, дали го е направила леля или Ели, защото и двете са искали да попречат на Ейб да говори с Мира. Също така няма съмнение, че именно Ели е стреляла два пъти по Мира, но е улучила сестра ми. Шерифът и аз открихме нейни следи на различни места между къщата и Дрезден Фарм.

Може би аз трябваше да се намеся по-рано, но просто не можех да повярвам, че Ели наистина е луда. Но лудите често са много съобразителни и затова Ели успя да ме заблуди, използвайки от късите

патрони за своята пушка. Във всеки случай е установено, че двете жени са виновни за нещастните случаи.

— Но защо леля Луиза и Ели се опитваха да убият Мира? — попита Джаксън.

— Защото дядо ни е бил един откачен романтик, ето затова — захили се Си и измъкна от един сандък тежка стоманена каса, която постави на масата. Явно беше много тежка, защото едва успя да я повдигне с две ръце. Отвори огнеупорната каса и продължи. — Още не сме ги преброили точно, но мога да се закълна, че тук има точно 50540 долара в злато и банкноти. Някои от банкнотите са малко обгорели, но националната банка няма да има нищо против да ги приемем. Поздравявам бъдещата си съпруга!

— Какво означава това? — попита веднага Франк Грегъри.

— Означава, че преди 60 години, твой баща и мой дядо е измамил един човек на име Ерик Михаел Линдън с точната сума 50540 долара.

— Дядо ми! — прошепна Мира.

Си стана и извади от шкафа подвързан в червена кожа том.

— Намерих това в стаята на леля Луиза — поясни той. — Това е последният том от дневниците на дядо ми. В него той описва, какво облекчение е изпитал, когато е обезщетил Линдън за извършената измама. Онзи следобед, когато след подписването на документа вие сте си заминали за Ню Йорк, Ейб Тагърт е заровил тази каса под основите на Дрезден Фарм — по заповед на дядо ми. — Си прелисти дневника. — Тук е записано и обещанието на Ейб да остане до края на живота си в „Грегъри Истейт“, защото заслужава спокоен край и единствен знае къде е заровена касата с парите. Той можел да разкрие тайната само при условие, че Мира реши да продаде имота или че тя или някой друг остане за постоянно в Дрезден Фарм, а най-вече, когато собственикът на Дрезден Фарм навърши 30 години. Когато Дрезден Фарм изгоря, късно следобед Ейб и аз изровихме сандъчето и Ейб най-после ми разкри тайната си. Само леля Луиза е знаела тайната на Ейб за допълнителното наследство на Мира. Сигурно сто пъти го е питала къде е заровено. И когато Ели ѝ е казала, че Мира иска да говори с Ейб, тя е решила да действува.

Шерифът явно остана доволен от този разказ, защото скоро след това той се сбогува и заедно с хората си напусна имението. Другите

също се оттеглиха по стаите си, така че накрая Мира и Си останаха сами в дневната.

— Вече десет години откакто в душата си се разделих със семейството си — заговори Си. — А накрая вече не можех да ги понасям. Само да ги беше видяла, когато отвориха завещанието. Леля Луиза предложи да изкупим обратно шестте ферми, но аз и без това бях много привързан към Дрезден Фарм, където толкова съм играл като дете. Сега разбирам защо Ейб винаги ме е подкрепял. Когато се появи ти, аз те изпратих в голямата къща, защото смятах, че Дрезден Фарм не е място за едно невинно младо момиче. Нямах ни най-малко понятие какво смята да прави семейството. Но когато ми разказа за сивото облache в стаята ти и за кражбата на документа, реших да се заема по-отблизо с тази история. Мери е откраднала документа и го е дала на Джаксън, когато той се върна от Ню Йорк. Затова аз го откраднах от скривалището на Джаксън и го върнах обратно в чантата ти, когато узнах какво шоу готвят роднините ми.

— Можеше поне да ми намекнеш, че си на моя страна — възмути се Мира.

Си я целуна по челото и кротко каза:

— Можех да направя още много неща, но трудно осъзнах, че в ход са две отделни съзаклятия. Моето семейство се опитваше да ти отнеме Дрезден Фарм, но един от тях искаше да те убие. Отначало не го разбирах, но когато разбиха главата на Ейб, проумях, че се касае за нещо много по-важно от търсенето на несъществуващото богатство на баща ми. После установих, че Луиза и Ели, които като добри стрелци бяха под подозрение още от самото начало, са много по-добри приятелки, отколкото се знаеше отпреди. И двете бяха спиритистки, и двете се чувствуваха измамени от баща ми...

— Ако само знаех това! Защо не ми го каза по-рано?

— Защото самият аз не бях убеден в това, нямах и никакви доказателства. Едва снощи открих Ели и Луиза в кухнята. Не чух добре разговора им, но видях, че Ели се занимава с пушката и затова последвах Луиза и наблюдавах вратата на стаята ѝ. Междувременно ти откри кристалното кълбо и поискава да уведомиш полицията. Обаче Луиза се обади от салона и след като ти затвори, тя се обади на Ели и взе газовия спрей от стаята си.

Аз влязох в твоята стая, но трябаше да разбия вратата, която ти от глупост беше заключила отвън. Обаче те нямаше там и тръгнах да те търся. На всичкото отгоре Ели загаси светлините. Но точно това струва живота на Луиза, а два от куршумите ми попаднаха в стомаха на Ели.

— О, Си! Значи ти си пристрелял Ели! А каза само, че положението й е сериозно. Сигурно е било ужасно за теб.

— И да, и не. Когато влязох и видях, че леля Луиза е насочила бутилката право в лицето ти, веднага я отблъснах. Точно в този момент Ели стреля. Уплаших се, че ще стреля пак и затова изпратих два куршума в корема ѝ. Ако не умре, сигурно ще ни признае доста важни неща, но бих ѝ пожелал достойна смърт без позора на съдебния процес и затвора. Честно казано, аз нямам какво да правя повече в „Грегъри Истейт“, Мира, и много искам да си тръгнем оттук утре рано сутринта.

— Но колата ми не пали, Си!

— Веднага ще проработи, щом сложа извадената свещ. Исках да бъда сигурен, че ще останеш при мен. А ти ще останеш, имам го черно на бяло. Или ще ми избягаш?

— О не, никога, Си! — обеща Мира и изведнъж се намери в обятията му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.